

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
8 лютого 2014 р., субота**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

Торік до парламенту надійшло 90,5 тис. пропозицій, заяв і скарг громадян "Голос України"2

Як повідомили у Відділі з питань звернень громадян Апарату парламенту, минулого року до Верховної Ради України надійшло 90,5 тис. пропозицій, заяв і скарг громадян. Дописувачами було порушено майже 92 тис. питань, що на 4,7 тис. більше порівняно з минулим роком.

Перше попередження Інна Бойко, «Сільські вісті»4

Депутати затвердили календарний план проведення четвертої сесії. Документ дістав 235 голосів, у тому числі від «регіоналів» — 185, комуністів — 32 і позафракційників — 18. Крім того, 237 голосами було затверджено порядок денний четвертої сесії. Опозиція за жоден із цих документів не голосувала.

Вхідний отвір Сергій Рахманін, «Дзеркало тижня. Україна»4

У нашій країні політики ніколи не втомляться вести безплідні переговори. З цього стану їх може вивести тільки народ, який втомиться від безплідного очікування.

Опозиция планирует провести первый этап "страйка" в конце февраля «Сегодня».....7

Как рассказал «Сегодня» ударовец Павел Розенко, оппозиция планирует провести первый этап «страйка» в конце февраля, ориентировочно — 20-го числа. «Первый этап — предупреждающий, по плану он будет длиться один день, — говорит нардеп. — Дальше мы планируем расширять масштабы забастовки и увеличивать ее срок».

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Почему Рада не спешит стать антикризисной площадкой Ирина Шевченко, ЛІГАБізнесІнформ.....8

На переговоры парламентской оппозиции и провластного большинства в большей степени влияет не Майдан, а Банковая.

Віталій Грушевський : «На майдани було витрачено 1,5 мільярда гривень» From-UA9

6 лютого в інтернет-виданні *Новости Украины - From-UA* пройшла онлайн-відео-конференція з українським політиком, членом фракції Партії регіонів Віталієм Грушевським. Він розказав, чому вважав за необхідне виступити зі сцени Євромайдану та поділився баченням першочергових завдань, які стоять перед нашою

країною. Також Віталій Анатолійович дав поради лідерам опозиції та запевнив, що Україна має достатньо ресурсів, щоб не вступати в жодні союзи.

Урок історії та математики від Тимошенко Ігор Гридасов, УНІАН.....16

Лист української ув'язненої №1, що наробив шуму, закликаючи партнерів по опозиції залишити спроби повернути Конституцію-2004 і вийти з переговорів з регіоналами, на перевірку показує тверезий розрахунок і далекоглядність Леді Ю (рос.)

БЛОГИ

Вадим Колесниченко: «Оппозиция поощряет коррупцию ради подрыва ситуации в стране?!» Korrespondent.net20

Комитет по коррупции выступил против борьбы с коррупцией в футболе.

Арсен Аваков: «Что происходит» Pravda.com.ua21

В возникшей паузе, когда Янукович, пропетляв несколько дней, устремился к Путину – посоветоваться как верный вассал к суверену. Нам – самый момент идти советовать к своим. К Майдану, к тем, кто его поддерживает. Ведь это не борьба политиков – это протест людей. И все должны понимать, что происходит.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

Гості «Вашої Свободи»: народні депутати Олесь Доній (позафракційний), Володимир Олійник (Партія регіонів), Тарас Кутовий (УДАР), Оксана Калетник (КПУ) Радіо Свобода.....24

Друковані видання

Торік до парламенту надійшло 90,5 тис. пропозицій, заяв і скарг громадян "Голос України"

Як повідомили у Відділі з питань звернень громадян Апарату парламенту, минулого року до Верховної Ради України надійшло 90,5 тис. пропозицій, заяв і скарг громадян. Дописувачами було порушено майже 92 тис. питань, що на 4,7 тис. більше порівняно з минулим роком.

Серед них майже половина — 47,1% від загальної кількості звернень громадян — становлять питання щодо забезпечення дотримання законності та охорони правопорядку, реалізації прав і свобод громадян; 10,1% соціального захисту; 6,8% — діяльності Верховної Ради, Президента та Кабінету Міністрів України; 4,5% — сім'ї, дітей, молоді, гендерної рівності, фізичної культури і спорту; 4,2% — комунального господарства; 3,5% — праці і заробітної плати; 3,4% — фінансової, податкової та митної політики; 2,7% — охорони здоров'я та житлової політики.

Тематичний аналіз парламентської пошти свідчить про значне збільшення кількості звернень, в яких порушуються питання правоохоронної тематики. Таких матеріалів надійшло 43,2 тис., що на 9,1 тис. більше, ніж у 2012 році. Зросла кількість скарг на дії суддів, судові рішення та вироки, незаконні методи ведення слідства та тяганини зі слідством тощо.

Порівняно з позаминулим роком зросла кількість звернень громадян з питань діяльності Верховної Ради, Президента та Кабінету Міністрів України (з 4,1 тис. у 2012 році до 6,2 тис. у 2013 році). Автори висловлювали власну думку щодо суспільно-політичної ситуації в країні, роботи парламенту та діяльності окремих народних депутатів України.

Також зросла частка звернень, у яких громадянами порушувалися питання комунального господарства. У 2013 році їх питома вага становила 4,2% загальної кількості парламентської кореспонденції проти 2,9% у 2012 році. Усього до парламенту надійшло 3,8 тис. звернень на дану тематику, що на 1,3 тис. більше, ніж позаминулого року. Більшість звернень на цю тему стосувалися питань опалення, газифікації, водопостачання та забезпечення електроенергією. Непоодинокими залишаються скарги на бездіяльність працівників комунальних служб і житлово-експлуатаційних організацій, неналежне утримання, ремонт житлового фонду та комунальних мереж.

Упродовж 2013 року до Верховної Ради надійшло 3,2 тис. звернень з питань праці і заробітної плати. Це на 1045 листів більше, ніж у 2012 році. Значна частина кореспонденції на дану тематику стосувалася невивплати заборгованості із заробітної плати, відпускних, розрахунку при звільненні.

Громадяни зверталися до парламенту також з питань: діяльності органів місцевого самоврядування (1372 пропозиції, заяви і скарги); інформаційної політики, діяльності засобів масової інформації (1188); освіти, наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності (1097); економічної, цінової, інвестиційної, зовнішньоекономічної, регіональної політики та будівництва, підприємництва (1069); діяльності об'єднань громадян, релігії та міжконфесійних відносин (1043); обороноздатності, суверенітету, міждержавних і міжнаціональних відносин (1041); діяльності місцевих органів виконавчої влади (1032) тощо.

Серед авторів звернень, які у листах зазначили свій соціальний статус, переважали заяви і скарги від пенсіонерів — 22,9 тис.; підприємців — 1,9 тис.; осіб, позбавлених волі, — 1,6 тис.; безробітних — 1,4 тис.; працівників бюджетної сфери — 865; державних службовців — 329; робітників — 170; представників релігійних організацій — 119; учнів і студентів — 115; військовослужбовців — 47; селян — 20. Із загальної кількості громадян по захист і допомогу до Верховної Ради упродовж 2013 року звернулися 4,9 тис. інвалідів I—III груп, 2,2 тис. дітей війни, 1,7 тис. ветеранів праці, 1,5 тис. інвалідів війни, 1,2 тис. учасників війни, 998 учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС,

967 інвалідів Великої Вітчизняної війни, 449 учасників бойових дій, 401 особа, яка постраждала внаслідок Чорнобильської катастрофи, 332 багатодітні сім'ї, 174 одинокі матері, 147 матерів-героїнь, 49 Героїв України, 47 дітей-інвалідів, чотири Герої Соціалістичної праці, один Герой Радянського Союзу та понад 75,4 тис. громадян, які не вказали свого соціального статусу.

До керівництва парламенту минулого року звернулися 886 громадян, з них до Голови Верховної Ради України Володимира Рибачака — 427 осіб. У комітетах та Спеціальній контрольній комісії з питань приватизації розглянуто майже 23,6 тис. звернень. Цей показник порівняно із 2012 роком зріс на 5,1 тис. Депутатськими фракціями у Верховній Раді України розглянуто майже 8,9 тис. пропозицій, заяв і скарг громадян.

Згідно з наданими секретаріатами депутатських фракцій у Верховній Раді статистичними даними, протягом 2013 року у виборчих округах до народних депутатів сьомого скликання, їх помічників-консультантів звернулися 767,7 тис. виборців, розглянуто 213,1 тис. письмових звернень, проведено 34,6 тис. особистих прийомів та 27,7 тис. зустрічей з виборцями.

Усі пропозиції, заяви і скарги громадян розглядалися згідно з чинним законодавством. Звернення, що містили пропозиції до законопроектів, зареєстрованих Верховною Радою, вивчалися та узагальнювалися в комітетах. Листи, в яких порушувалися питання, що не належали до повноважень Верховної Ради, надсилалися для вирішення по суті органам виконавчої влади, місцевого самоврядування, прокуратури та суду. Аналітичні матеріали доповідалися керівництву Верховної Ради, передавалися до парламентських комітетів, депутатських фракцій у Верховній Раді України та народним депутатам для застосування у законотворчій роботі.

Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України.

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=315843>

Перше попередження *Інна Бойко, «Сільські вісті»*

Вчорашнє засідання парламенту на відміну від попереднього почалося досить плідно. Можливо, це пов'язане з тим, що зранку до Верховної Ради вирушив численний підрозділ самооборони Майдану. В поході взяли участь близько чотирьох тисяч бійців у повному обладунку — в касках, масках, зі щитами та кийками. Підійшли до парламенту, погрюкали щитами, а затим повернулися на Майдан. Цією акцією протестувальники дали зрозуміти, що не вдоволені роботою депутатів, які досі не можуть досягти згоди для розв'язання життєво важливих для країни проблем. Це було перше майданівське попередження.

Депутати затвердили календарний план проведення четвертої сесії. Документ дістав 235 голосів, у тому числі від «регіоналів» — 185, комуністів — 32 і позафракційників — 18. Крім того, 237 голосами було затверджено порядок денний четвертої сесії. Опозиція за жоден із цих документів не голосувала.

Проте в головному питанні — внесенні змін до Конституції — ВР не просунулась ні на крок. Керівник фракції «Батьківщина» Арсеній Яценюк повідомив, що опозиція підготувала новий проект Основного Закону, запропонував винести його на голосування, зазначивши, що він відповідає сподіванням українського народу і критеріям Венеціанської комісії. Проект передбачає повернення до парламентсько-президентської форми правління.

Проте спікер Володимир Рибак заявив про неможливість виконати вимогу опозиції, оскільки в парламенті не зареєстровано жодного законопроекту про внесення змін до Конституції. «Ставити на голосування нема чого...» — розвів руками він. За його словами, переговори між парламентськими фракціями, які тривали кілька днів, закінчилися нічим, тому є сенс створити спеціальну комісію з підготовки змін до Основного Закону, до якої увійшли б представники парламентських фракцій, Адміністрації Президента, експерти і громадські діячі. Але опозиція висловила незгоду, мотивуючи тим, що подібні комісії неодноразово доводили свою неефективність.

Після перерви В.Рибак повідомив, що на переговорах лідерів фракцій було вирішено не голосувати за створення Тимчасової комісії з напрацювання змін до Конституції, оскільки опозиція відмовляється увести своїх представників до складу цього органу. Спікер також заявив, що лідери фракцій домовилися підготувати узгоджений текст змін до Конституції. Він закрив засідання. Чергове, можливо, буде наступного тижня. «Може, у вівторок, може, у середу, залежно від ступеня готовності цього законопроекту...» — сказав Рибак. Він закликав депутатів бути у Києві і працювати в комітетах.

<http://www.silskivisti.kiev.ua/19062/index.php?n=21174>

Вхідний отвір *Сергій Рахманін, «Дзеркало тижня. Україна»*

У нашій країні політики ніколи не втомляться вести безплідні переговори. З цього стану їх може вивести тільки народ, який втомиться від безплідного очікування.

Доки більшість моїх знайомих болісно шукає відповідь на запитання "Де вихід?", я намагаюся зрозуміти, де вхід. Де містяться заповітні двері? Двері, за якими — вузький простір, обмежений похмурими, міцними стінами. Простір, настільки тісний, що, потрапивши в таке приміщення, політики з різних політичних таборів уже не зможуть звично базикати "про пошук точок дотику". Їх і так притисне одне до одного. Притисне настільки, що розмова про те, як саме розійтися, невблаганно набере конструктивного характеру. Доведеться вибирати між вимушеним компромісом і неминучою стінкою. Чомусь здається, що вибрати стінку не захоче ніхто.

Нині багато людей порівнюють сьогоднішні акції непокори з подіями десятилітньої давності. Більшість сходиться на думці, що відмінностей у двох революцій більше, ніж збігів. Особливо відзначають зміну характеру протестів і якості протестувальників. Політики, схоже, еволюціонують значно повільніше.

Є багато гіпотез з приводу того, що стало переломним моментом помаранчевої революції. Моя версія, мабуть, відрізняється від хрестоматійних.

Точна дата з пам'яті, на жаль, вивітрилася. Зате збереглася гострота відчуттів... Камінь, що розбив скло в приміщенні Верховної Ради, просвітив над самим вухом. Відчуття, самі розумієте, не з приємних. Але мою розгубленість неможливо було навіть порівняти з жахом, який відбився на обличчях депутатів, що враз перетворилися на кам'яні статуї, хоч доти мирно сновигали по кулуарах. Звертаю увагу — депутатів із різних фракцій. Зі стану заціпеніння обранців народу вивів тріск виламуваних дверей. Народ прийшов до них у гості. Пішов, втім, так само стрімко, як і з'явився. Першими опанували себе парламентарії від опозиції, що оперативно переконали протестувальників повернутися на попередні рубежі. За стіни.

Інцидент було вичерпано. Осад залишився. Це читалося на посірілих обличчях і в помутнілих очах. Спроба штурму Ради наприкінці 2004-го, по суті, зробила процес зміни влади необоротним. Потім не бракувало всіляких міркувань, що це було. Невдала провокація влади? Вдала акція залякування, інспірована опозицією? Чи просто люди втомилися чекати? Схиляюся до третього варіанту, хоч точна відповідь мені невідома. Просто довіряю власним враженням. Переполох від занадто близького контакту з протестом, на мій погляд, цілком очевидно відчули й ті, хто цей протест щиро підтримував.

Тоді раптом відкрилося, що з того моменту депутати-противники режиму стануть енергійнішими, їхні опоненти — більш зговірливими, а ті, хто сумнівається, нарешті визначаться. Переформатування Ради з теоретичної сфери безповоротно перетекло в практичну. А реальна зміна настроїв у законодавчому органі, своєю чергою, істотно вплинула на настрої інших активних учасників — Верховного суду, силовиків і, звісно, президента.

Закликаю не шукати в моєму невинному спогаді прямих аналогій, тим більше — якихось закликів. Читач просто може погодитися чи не погодитися з точкою зору автора: у нашій країні політики ніколи не втомляться вести безплідні переговори. З цього стану їх може вивести тільки народ, який втомиться від безплідного очікування.

"Чи можна вважати народом його малу частину, що нав'язує свою думку всій країні?" — невтомно запитують мене знайомі, які протесту не підтримують. Озвучую свою приватну думку тим, кому вона цікава. Долю країни, врешті-решт, визначає та частина населення, яка готова боротися за своє бачення майбутнього активно, добровільно і безстрашно.

Країна відвикла від "безплатних протестів". Готовність значної кількості зовсім різних людей жертвувати комфортом, заробітком, кар'єрою, здоров'ям і навіть життям здивувала і в певний момент налякала не тільки властителів, а й верховних борців із режимом. Як-не-як, одним салом мазані.

Принагідно сам покаюся. Публічно вважав, що стелею народного гніву буде тисяча відчайдух і десятки тисяч у соціальних мережах. Визнаю помилку...

"Влада повинна піти на поступки, якщо опозиція утримається від необдуманих кроків..." — повторювали західні дипломати в грудні. "Чому влада не йде на реальні поступки навіть після загострення конфлікту?" — дивуються вони тепер. Справді, чому?

Можна як завгодно ставитися до подій на Грушевського, можна сперечатися про ефективність захоплення ОДА в регіонах (особливо на Сході), можна по-різному оцінювати міру впливу на останні події зовнішніх сил та вітчизняних олігархів. Але цілком очевидно: загострення форм протесту і розширення його географії — справжня першопричина тих локальних перемог, яких змогли досягти ті, хто хоче зміни якості влади. Успіхи не вражають. Відставка Азарова, яка де-факто не привела до відставки Кабінету. Скасування пакету законів від 16 січня, неповне (як з'ясувалося) і не цілком остаточне (як зразу застерігалось). Обіцянка змінити Конституцію, яка не означає готовності це зробити. Не густо, але навіть цих маленьких перемог не було б без шаленої відваги барикадників з Грушевського і відчайдушної доблесті запорізьких та дніпропетровських повстанців.

Природний переляк став штучним стимулом для політиків. Влада намагалася побороти протест із допомогою страху. Страх виявився ефективною зброєю в боротьбі з нею. І не тільки з

нею. Страх примусив нервувати і деяких опозиційних політиків, які болісно шукали надійних шляхів втечі із забарикадованого Майдану.

Погасли шини, вщухла стрілянина. Слава Богу? Слава Богу. Але щойно минув переполох, як формальна влада повернула собі колишню диявольську непоступливість, а формальна опозиція — колишню янгольську незлобивість. Хто чи що повинно знову налякати і тих, і інших настільки, щоб думки набули необхідної ясності, а рухи — необхідної чіткості? Хто знає, де та межа, за якою контрольована активність перетворюється на невтримну агресію? А переляк, що приводить до тям, — на тваринний інстинкт самозбереження, який убиває будь-які почуття?

Нервовий пульс протесту свідчив про його життя. Нинішній анабіоз — доказ здатності вижити, але не доказ неготовності померти. Мудрі переговори політиків — логічне завершення активності вулиці. Якщо йдеться про мудрість. І про переговори.

Перехід до парламентсько-президентської моделі управління державою десять років тому був необхідною умовою досягнення компромісу. Чи є це такою самою обов'язковою умовою сьогодні? Точної відповіді немає. Як немає і точної відповіді на запитання, яка схема найбільше підходить Україні. І який із двох Основних законів, зразка 1996-го чи зразка 2004-го, досконаліший із правової точки зору? Легко знайду десятки знавців, котрі однаково переконливо обґрунтують діаметральні точки зору. Як на мене, Конституція-96 точніша, детальніша, вишуканіша, коли хочете. Але значно суперечливіша Конституція-04 корисніша бодай тим, що обмежує владу посадової особи, яка не хоче себе нічим обмежувати. У цьому сенсі Кравчук, Кучма, Ющенко і Янукович, як на мені, не надто різнилися. А на особливості характеру їх правління впливали рівень їхнього внутрішнього політичного нахабства, рівень кваліфікації оточення, і політичні обставини, на які вони не могли вплинути.

Президент Ющенко жив при двох Конституціях і можливостями жодної з них не зміг скористатися. При двох Конституціях жив президент Янукович, і вади обох витончено використовував. І ні Леонід Данилович, ні Віктор Андрійович, ні Віктор Федорович не дали приводу вважати, що вони щиро дотримуються духу і букви Конституцій, у рамках яких існували як політики.

Немає ідеальних конституцій. Немає ідеальних правителів. Масштаб державних мужів перевіряється кризами. Мистецтво політика вимірюється способами, з допомогою яких він намагається знизити напругу конфлікту в момент його піку. У 1993-му Кравчук погодився на дострокові вибори. У 2004-му Кучма заборонив застосування сили. У 2014-му Янукович запропонував взяти в заручники громадян своєї країни. Відчуєте різницю.

Мій заклик адресований тим політикам, які чесно вірять, що розмови про Конституцію знімуть напругу. Не знімуть. Точно відомо, що "технічного завдання" на розробку конкретного проекту Основного закону в АП від боса поки що не надходило. Зрозуміло, що формальна готовність більшості створити комісію для підготовки нової Конституції — спроба влади виграти час. Очевидно, що не тільки конституційної більшості для внесення конституційних змін, а й простої — для схвалення міфічного "акта" про відновлення Конституції-04 — у Раді немає. Так само очевидно, що КС не скасує свого сумнівного рішення про відновлення Конституції-96. Ще очевидніше, що ніхто поки що не "скасував" МВС, СБУ, прокуратуру та суди. І ніхто не скасував інстинкту самозбереження. А отже, і Янукович, і депутати більшості (які регулярно відчувають дію цього інстинкту) робитимуть те, що робили досі. Він — душитиме від страху. Вони коритимуться — від того ж таки страху. Доки цей страх не витіснить новий, сильніший. Але взятися йому поки нізвідки. Протест узяв паузу. Протест чекає рухів від політиків.

Поки що — марно. Передих від війни, переполох влади і переговори із Заходом притупили страх перед майбутнім. Приспали відповідальність, що було прокинулася. У героїчну частину історії можна потрапити двома способами — або подарувати своє ім'я історії, або купити істориків. Перше передбачає очевидну жертвовність сьогодні, друге — гіпотетичне спонсорство завтра. Учасники опозиційної "битви титаніків" сьогодні, як і раніше, далекі від вітвара — у зв'язку з наближеністю до ресурсів. Ні погано, ні добре — констатація.

Кепсько інше. Відповідь на популярне запитання — як нинішній Майдан зміг так незбагненно об'єднати таких різних людей — на мій погляд, проста. Тільки відчуття свободи робить простір спільним. У цьому сенсі незнайомі між собою київський студент, ветеринар із Прикарпаття, айтішник з Одеси, ультрас із Харкова, лікар із Херсона, безробітний із Хмельницького і водій із Черкас ближчі один до одного, ніж приблизно рівнокаліберні за напрямом думок і рівнем амбіцій вожді. Вірус свободи їх не заразив. Вони все ще бояться спонсорів і покровителів більше, ніж тих, хто підняв їхню значущість на небувалу досі висоту. Висоту Майдану.

Який день у день переконував дедалі більшу кількість людей у тому, що їхнє слово і справа таки серйозно впливають на історію. На відміну від 91-го, і значно більше, ніж у 2004-му. А вожді все ще шукають підтримки й опори ззовні — у Москві, Брюсселі і Вашингтоні. Їхня загострена політична інфантильність — різкий контраст політичному дорослішанню народу.

Конституція, технічний (коаліційний) уряд, багато іншого справді може стати виходом. Якщо буде знайдена точка входу в переговорний процес.

Причиною для цього має стати розуміння, що не нова версія Конституції, і не персональний склад Кабміну — мета тих, хто поставив на карту все. Інша якість влади — мета, якої ніхто не скасовував.

Приводом до розуміння може стати різкий рух. Який і чий — не знаю. Знаю, чого не хочу. Щоб сигналом до усвідомлення неминучого став постріл. З будь-чийого боку.

<http://gazeta.dt.ua/internal/vhidniy-otvir-.html>

Оппозиция планирует провести первый этап "страйка" в конце февраля «Сегодня»

Оппозиция наконец определилась с датой общенациональной забастовки. Напомним, лидер УДАРа Виталий Кличко призывал украинцев к «страйку» еще в декабре прошлого года, а несколько дней назад он сообщил в кулуарах Верховной Рады, что сейчас этот вопрос активно прорабатывается. Как рассказал «Сегодня» ударовец Павел Розенко, оппозиция планирует провести первый этап «страйка» в конце февраля, ориентировочно — 20-го числа. «Первый этап — предупреждающий, по плану он будет длиться один день, — говорит нардеп. — Дальше мы планируем расширять масштабы забастовки и увеличивать ее срок».

Пока подготовка к акции находится на этапе переговоров — оппозиция пытается наладить контакты с крупнейшими профсоюзами. Будет ли дан старт забастовке, по словам Розенко, зависит только от власти: «Сейчас переговоры между властью и оппозицией зашли в тупик и ведутся уже не так активно. Если к концу февраля переговоры возобновятся, а власть начнет выполнять требования Майдана — тогда мы подумаем о том, стоит ли проводить страйк. Но сейчас это — один из главных наших способов давить на власть».

«Я бы рекомендовал им начать с собственных предприятий, — парирует нардеп-регионал Владимир Олейник. — Они-то богатые люди, а призывают ради собственных интересов бастовать тех, для кого работа — единственный способ заработать на хлеб. Уверен, что их не поддержат. Но такие игры только вредят экономике».

Напомним, ранее в УДАРе заявляли, что предупредительная забастовка состоится в конце января, а бессрочная — в феврале.

<http://www.segodnya.ua/ukraine/udar-nazval-datu-zabastovki-494416.html>

Почему Рада не спешит стать антикризисной площадкой *Ирина Шевченко, ЛІГАБізнесІнформ*

На переговоры парламентской оппозиции и провластного большинства в большей степени влияет не Майдан, а Банковая.

Оппозиции не удастся перехватить инициативу Банковой ни в парламенте, ни в прямых переговорах с президентом Накануне очередной сессии Верховной Рады оппозиционеры хвалились, что уже нашли 230 голосов за отставку спикера Владимира Рыбака. Планировали реформатировать парламентское большинство и вернуться к Конституции 2004 года. Первый день работы показал - новое большинство не клеится.

С депутатами все это время активно работала не только оппозиция, но и представители власти. Неделий раньше, на совещании с регионалами на внеочередной сессии, президент Виктор Янукович лично припугнул колеблющихся роспуском парламента. В качестве запасного варианта заговорили об индивидуальном лишении мандатов.

На согласительном совете и пленарном заседании во вторник, 4 февраля, внефракционный депутат Владимир Литвин заявил о необходимости дополнительной защиты для нардепов, которых бесосновательно хотят лишить полномочий.

В комментарии ЛІГАБізнесІнформ экс-спикер пояснил, что с этой проблемой к нему обратились внефракционные мажоритарщики. "К ним проявляют пристальное внимание, пересчитывают бюллетени", - пояснил он. Помня пример Павла Балогі, Александра Домбровского и Игоря Маркова, депутаты опасаются, что их выставят из Верховной Рады по решению суда.

При этом их пугает даже не так потеря мандата, как то, что начнется после. "Они и сейчас не слишком считаются с полномочиями. У меня семья, я не могу так рисковать", - пояснил в беседе с ЛІГАБізнесІнформ один из колеблющихся регионалов. На просьбу прокомментировать слух, что некоторые депутаты вывезли свои семьи за границу, отреагировал резко: "Никого я не вывозил! Вы что думаете, они там не достанут?!".

Колеблющихся депутатов пугает даже не так потеря мандата, как то, что начнется после. "Они и сейчас не слишком считаются с полномочиями. У меня семья, я не могу так рисковать" - сказал один из них

Сложная ситуация и в оппозиции. Лидеры трех фракций вторую неделю пытаются провалить вопрос возврата к Конституции 2004 года, которая ограничивает президентские полномочия и, наоборот, расширяет полномочия парламента и премьера. Во вторник, 4 февраля, экс-нардеп, адвокат Юлии Тимошенко Сергей Власенко зачитал на заседании фракции Батькивщина письмо лидера партии.

Экс-премьер выступила против конституционной реформы, призвала оппозицию выйти из переговоров с властью по урегулированию политического кризиса и добиваться полной капитуляции Януковича путем массового мирного восстания. "В ее предостережениях есть логика", - сказал ЛІГАБізнесІнформ один из оппозиционеров. По его мнению, конституционной реформой может воспользоваться российский президент Владимир Путин.

"Сейчас мы ценой невероятных усилий проведем реформу, а Янукович выдвинет на должность премьера Виктора Медведчука. При российской поддержке его кандидатуру Рада может одобрить", - пояснил депутат.

Другой оппозиционер, давний сторонник Тимошенко, на этот раз с лидером партии не согласился. "Да, Янукович может воспользоваться, Путин может воспользоваться (возвратом к Конституции-2004, - ред.). Но и мы тоже можем воспользоваться! Это, наверное, последний шанс решить вопрос мирно", - сказал он ЛІГАБізнесІнформ.

Также, по его словам, мирное массовое восстание уже невозможно. Власть будет жестко давить людей (особенно на местах), люди будут сопротивляться, все закончится кровавой

бойней. В результате Батькивщина, несмотря на призыв сидящего в тюрьме лидера, не вышла из переговорного процесса с властью.

Оппозиционные фракции настаивают на немедленном возврате к редакции Конституции 2004 года. Либо по решению Конституционного суда, либо принятием в Раде Конституционного акта. Потом уже, по словам лидера фракции Арсения Яценюка, можно приступать к внесению изменений в Конституцию по полной процедуре.

Регионалы официально настроены на длительную конституционную реформу - с рабочей группой, пакетом предложений, обращением в Конституционный суд и голосованием на двух сессиях. То есть окончательное решение может быть принято не ранее сентября. Но неофициально допускают, что решение вернуться к парламентско-президентской республике может быть принято уже на внеочередном пленарном заседании на следующей неделе. "Если будет политическая воля", - отметил один из них. Возможно, у Януковича действительно не исключают возможности воспользоваться политреформой.

На Майдане к переговорам оппозиции с властью и идее политреформы относятся неоднозначно. Те, кто постарше, после непродолжительного эмоционального взрыва говорят, что, в принципе, такой вариант возможен. Они даже готовы согласиться на то, что Янукович в качестве президента с урезанными полномочиями спокойно досиживает свой срок - до 2015-го. Естественно, при условии, что оппозиция полностью формирует правительство с силовым блоком включительно. Для них основной аргумент то, что это будет гарантией прекращения репрессий. И гарантией мирного разрешения конфликта. "Главное, чтобы мальчишки больше не пострадали", - отметил один из повстанцев, кивая на группу молодых людей, марширующих в сторону баррикады.

"Мальчишки" в свою очередь не понимают, почему они должны идти на какие-то уступки власти, если могут взять все прямо сейчас: "Если бы не эти переговоры - давно бы уже Януковича сняли и к выборам готовились!". А еще не понимают, почему так долго нужно ждать "освобождения заложников", если можно просто пойти и освободить их.

Впрочем, на Майдане молодежь учат не только самообороне, но и дисциплине. Так что, пока ситуацию удастся держать под контролем.

Регионалы полагают, что это не надолго. По их мнению, люди на Майдане уже окончательно разочаровались в оппозиции, которая занимается дележом кресел во власти. Но разговоры о том, что оппозиционные политики делят кресла во власти, мало интересуют майдановцев всех возрастных групп. "Если власть эти кресла освобождает, кто-то же должен их занять", - пояснил ЛІГАБізнесІнформ один из собеседников на Майдане. "Главное, чтобы новые помнили о том, что народ игнорировать нельзя. Плохо закончится", - добавил он.

В четверг Рада проработала меньше часа, депутаты снова ни о чем не договорились, после чего спикер закрыл заседание, сказав, что в пятницу работы не будет, но, возможно, соберет парламент на внеочередное заседание 11 февраля. В этот же день президент Янукович улетел с рабочим визитом в Сочи: формально - на открытие зимней Олимпиады, неофициально - для встречи с президентом Путиным. Наблюдатели тут же озвучили версию - проконсультироваться насчет кандидатуры в премьеры. И уже к вечеру пятницы оппозиция забила тревогу - якобы на колеблющихся регионалов усилилось давление с целью поддержать кандидатуру Андрея Клюева. Для многих это имя в сценарий мягкого урегулирования политического кризиса в Украине не вписывается.

http://news.liga.net/articles/politics/975917pochemu_rada_ne_speshit_stat_antikrizisnoy_plosh_chadkoy.htm

Віталій Грушевський : «На майдани було витрачено 1,5 мільярда гривень»
From-UA

Гість Новини України - From-UA – народний депутат України Віталій Грушевський

6 лютого в інтернет-виданні Новини України - From-UA пройшла онлайн-відео-конференція з українським політиком, членом фракції Партії регіонів Віталієм Грушевським.

Він розказав, чому вважав за необхідне виступити зі сцени Євромайдану та поділився баченням першочергових завдань, які стоять перед нашою країною. Також Віталій Анатолійович дав поради лідерам опозиції та запевнив, що Україна має достатньо ресурсів, щоб не вступати в жодні союзи.

Юлія: - Смотрела Ваше выступление на Майдане, сказали все верно. Одного не пойму: зачем Вы выходили на Майдан? И как это повлияло на имидж партии?

Віталій Грушевський: - Внесу ясність по всіх питаннях. За п'ять днів до виступу на Майдані на прес-конференції, через спілкування в телевізійній студії я пропонував, щоб лідери опозиції дали мені можливість прийти й виступити перед людьми на Майдані. Я виступав перед людьми біля Верховної Ради, тому в мене було бажання прийти й поспілкуватись з людьми.

Але! Жодних розмов про те, що я планую кудись виходити чи кудись заходити, в якусь політичну силу – не було. І коли мене запросили на Майдан, мене спитали: «Як вас представляти»? Я сказав: «Сьогодні емоційний градус настільки великий, що навіть якщо вийде святий, скаже нормальні речі, і оголосять, що він від Партії регіонів, його, мабуть, люди закидають камінням».

Це говорить про негативну емоційність, яка склалась не за один рік, не за два, а за двадцять років. Тому що політичні сили, неважливо, якого вони кольору, приходили на вибори з обіцянками, гучними промовами, а після виборів вони обіцянки забувають, й для людей починається реальне життя.

Два місяці поспіль люди виконували всі команди лідерів опозиції: блокувати адмінбудівлі, ходили по колу, депутати – блокували парламентську трибуну, не давали можливість після ганебного явища 30 листопада створити тимчасову слідчу комісію, щоб розібратись в ситуації (а я впевнений, що якби парламент працював, то не було в такого протистояння, а головне – не було б людських жертв).

А зараз всі виступи на Майдані можна звести до кількох позицій: антиконституційні дії для державного перевороту, незаконне створення народних рад (про що було безвідповідально заявлено зі сцени Майдану), наслідком чого стало те, що люди пішли троцити ОДА, захоплювати будинки. Так само від безділля створювали національні гвардії, самооборони...

І тому я взяв на себе відповідальність і з власної ініціативи прийшов. Я прийшов в першу чергу подякувати людям тому що вони довели, що кожен повинен бути відповідальним за свої обіцянки і за роботу, яку він веде.

Я запропонував конкретні кроки. Перший – закон має бути єдиним для всіх і закон – понад усе. Що це означає? Потрібно вгамувати емоції, потрібно працювати згідно закону України. Тобто, не потрібно створювати народні ради, не потрібно захоплювати ОДА, не потрібно блокувати роботу міністерств.

Другий пункт – винні в провокаціях повинні бути знайдені та повинні нести відповідальність. Але не на словах, а конкретно: повинні бути знайдені замовники, організатори і виконавці. Це повинна зробити парламентська слідча комісія, до якої повинні йти, в тому числі, лідери громадських організацій, які представляють Майдан. Але це неможливо зробити швидко, потрібно працювати. І ця парламентська слідча комісія була створена, але без участі представників опозиції. Це питання? Питання. Чому було не почати роботу одразу після 30 листопада?

Третій пункт. Коли була створена комісія з врегулювання політичної кризи, потрібно було прийти з конкретною програмою. Треба, щоб кандидатура на посаду прем'єр-міністра не просто була внесена гарантом Конституції на розгляд парламенту. Повинно бути внесено кілька кандидатур, програма яких має бути висвітлена у ЗМІ, представлена в Верховній Раді. Ми маємо знати, що ця людина на цій посаді планує робити. Якщо вона обіцяє підвищення заробітних плат, то за рахунок чого? Підвищення пенсій, соціальні програми - за рахунок чого?

Сьогодні я бачу, зараз готується до приватизації фактично остання державна власність (Турбоатом, припортовий завод, Сумихімпром). Якщо за рахунок цього – то це дуже велике питання. Це вже не програма, це може призвести до того, що Україна, як держава може перетворитись у акціонерне товариство. І це наслідок подій протягом двадцяти років.

А завдяки людям, які вийшли на Майдан, це зупинено. І коли народний депутат буде віддавати голос за нового прем'єра, він відчуватиме відповідальність перед громадою. Громада зможе в нього спитати: «А чому ти голосував за обіцянки, а не за конкретні програми?»

Так само, коли призначаються голови райдержадміністрацій або губернатори, вони повинні проводити слухання в районних та обласних радах, на яких вони б розказували про себе, про своє бачення розвитку району чи області. І виходячи з цього буде видно фаховість людини. І коли президент призначить одного з чотирьох претендентів, ми одразу побачимо, є корупція чи немає корупції.

Четверте сьогодні є дуже велике питання. Є недобросовісні чиновники, не фахові правоохоронні органи, в судах є хабарі. Це не новина. Чому за два місяці не було сформовано по кожній області списки з конкретними прізвищами, і чому їх звільнення не було предметом перемовин?

Наступне. Київ повинен отримати Київради та вибори мера, але згідно закону. Є рішення суду, давайте дочекаємось, залишилось недовго. Готуйтесь, кандидати, до виборів в Київраду, але не за рахунок обіцянок, а фахово, з підтвердженням конкретних кроків. Але не перед телекамерами. Кандидати мають довести свою дієздатність, але в цивілізований спосіб.

Крім того, я порекомендував народним депутатам, лідерам політичних партій не тусуватись на Майдані, а йти в українські громади, спілкуватись з людьми і вирішувати нагальні питання.

Я подякував людям. «Слава Україні!» (тому що потрібна слава Україні і героям – слава). Пішов зі сцени і чую ганебну промову, що начебто я вийшов з Партії регіонів. Я вибіг на трибуну (хоча мене ніхто не хотів підпускати) і сказав, що якщо людина зрадила один раз, то вона буде зраджувати завжди по життю.

Що я мав на увазі? Я сьогодні перебуває у певній фракції. Якщо вона вважає, що я говорю неправильно, роблю неправильно, то це – її право робити висновки, але я завжди робив та буду робити для українського народу.

Наприклад, я обіцяв людям на селі, що розроблю законопроект, який захистить власників землі. Я його одразу розробив, хоча депутати, які знаходяться в опозиційних (як вони вважають) фракціях кажуть мені: «Віталію, цей законопроект ніколи не буде прийнятий, тому що ти ламаєш схеми купівлі-продажу тих корпоративних прав компаній, які працюють на землі». І що ми сьогодні маємо? Хто на селі сьогодні володіють землею? Люди? Ні.

Це говорить про те, що народні депутати, коли приймали Закон «Про оренду землі» повинні були передбачити наслідки та захистити людину. Досить приймати закони, які можна трактувати так або так. Треба приймати закони прямої дії.

А потім я в прямому ефірі спілкувався з ведучим мітингу, і він сказав: «Я собі так подумав». В мене тоді запитання: Хто ж тоді керує ведучим? А якщо він буде закликати до антиконституційних дій? І потім казати, що він «так собі думав»?

Я думаю, що все не так. Просто люди на Майдані, незважаючи на політичний окрас, підтримали мене, тому що це конкретні сім кроків. І через певний час може так статись, що лідери опозиції, які фінансують сцену, відповідають за інші питання, їх просто туди не пустять. Кожна людина, яка стоїть на Майдані має задуматись: а те, що лідери опозиції говорять людям – відповідає дійсності? І коли вони ведуть переговори, чи говорять вони те саме, що людям на Майдані? Я думаю, що український народ мудрий, і коли прийде час, він зробить висновки.

Кирилл: - Вам разбили стекло в машине, почему вы не стали обращаться в милицию? Не верите в ее способность что-то сделать? "Бушует беззаконие" - а когда было иначе?

Віталій Грушевський: - Сьогодні в Києві та в Україні вирує щур беззаконня. Я одразу сказав: я не хочу розбиратись, хто це зробив і для чого, я цих людей пробачаю. Але це говорить про те, що закон повинен працювати. Треба приводити у відповідність все: знаходити, хто організував, хто замовляв і притягувати їх до відповідальності. Щоб люди розуміли: щоб ти не зробив, ти будеш нести відповідальність за всі свої вчинки.

А коли завдяки Громадському телебаченню про цей факт стало відомо, до мене приїхали міліціонери, і я повинен був, згідно закону (тому що був факт) написати заяву. Закон повинен бути рівним для всіх.

Михаїл: - Вы говорили, что народ на Майдане жаждет только одного - существенных экономических изменений. То есть, если такие изменения произойдут, народ смирится с любой властью, любым лидером государства? Вообще, кто реально может что-то сделать для экономики, вы видите такого человека или партию? Оппозиция ничего такого не декларирует.

Віталій Грушевський: - Сьогодні лідерам опозиції нічого запропонувати суспільству, і вони кажуть, що повернення до парламентсько-президентської республіки – це рішення економічних питань. Як економіст і молодий політик, я можу сказати: якщо пройде цей конституційний переворот, це означатиме одне: перемогу олігархічних груп над людьми, які стояли на Майдані та над всією Україною.

Центр прийняття рішення має бути рівновіддаленим від всіх фінансово-промислових груп. Тому потрібно роботи конкретні кроки, а не займатись окоманілюванням, приймаючи конституційною більшістю лобістські закони. Наприклад – надання пільг компаніям, які займаються видобутком торфу, який буде постачатись в Кіровоградську область. Я з Кіровоградської області, ми давно вже впровадили нову технологію альтернативного виду палива. Переробка насіння, соломи. Тому ніякого відношення торф'яні брикети до Кіровоградської області не мають.

Це про що говорить? Досить приймати лобістські закони! Розробить законопроект, який переведе гроші з віртуальної економіки в реальну. Будь ласка, опозиція, розробить законопроект, тоді люди побачать вашу продуктивність. Займіться аналізом лобістських законопроектів, ставте питання про їх скасування. Займайтесь продуктивною роботою, тоді люди побачать це і, коли прийде час, зроблять свій вибір.

А щодо людей, які можуть щось змінити в економіці, то вони є, ці люди знаходяться в різних політичних силах. Прийде час і суспільство побачить цих людей. Завдячуючи людям на Майдані, Україна отримає конструктивну команду. Але цю команду, треба буде судити, як у Біблії – не по словам, а по справам.

Ольга: - Как вы относитесь к федерализации Украины как методу разрешения политического кризиса?

Віталій Грушевський: - Той, хто мріє про те, щоб Україна була залежною, а не вільною та самостійною (а це – різні країн), той і намагаються впровадити такий сценарій. В нас народ об'єднаний, мудрий і ми самі розберемося в своїх справах.

А кримський парламент, який прийняв рішення про федералізацію, має нести відповідальність. Так само як і той, хто запропонував створення народних рад. І кожен повинен зрозуміти, що він не може трактувати закон, всі повинні працювати в рамках закону України.

Александра: - Как можно совместить членство в ПР и позицию "Я за народ Украины", если народ выступает против этой конкретной партии?

Віталій Грушевський: - Політична сила – це, в першу чергу, не лідери, а люди в ній. Скажімо, є людина, яка працює комбайнером, або працює на пошті, і їй подобається ідеологія розвитку регіонів (тому що Україна починається з кожного села, районного центра). То що, він ворог українському суспільству чи не ворог? Що зміниться від того, що він знаходиться в Партії регіонів?

Що до мене, то 2010 року ця політична сила запропонувала мені, як активній людині, ті програми, які я самостійно впроваджував в життя, займатись ними ж, але в більшому масштабі.

Але я завжди як кажу, так і роблю. І я не збираюсь вибачатись перед лідерами своєї партії, виправдовуватись перед ними. В мене є своя позиція, і я не один, в мене є багато однодумців, і ми йдемо своєю дорогою. Якщо ця дорога буде співпадати, і партія вирішить, що вона співпадає, значить добре. Але мені без різниці який колір, головне – конкретні справи і

спільна робота. А якщо вирішить, що не співпадає, то це їх право ставити питання про моє знаходження у фракції.

Дарина, м. Мерефа: - Шановний Віталіє Анатолійовичу! Ви – голова правління благодійного фонду «Відродження Покоління». Які цілі ставить перед собою благодійний фонд, якими успіхами можете похвалитися? Чи вважаєте ви благодійні фонди, засновані на приватні гроші, гідною альтернативою державній підтримці незахищених верств населення? Дякую!

Віталій Грушевський: - Дійсно, я зі своїм старим другом заснував благодійний фонд. Туди надходять наші особисті кошти. Програма його роботи спрямована на підтримку дітей, тому що діти – це наш місток у майбутнє. Який ми будемо місток – таким буде і наше майбутнє в суспільстві.

Ми не можемо чекати, коли в селі з'явиться дитячий майданчик. В селі ростуть дітки і вони хочуть мати своє дитинство. Тому ми організуємо придбання дитячого майданчика. Потім - збираємось всім селом і будемо (я теж беру участь). А потім самі ж люди і охороняють, і дбають про цей майданчик.

Сьогодні недостатньо в сільських школах комп'ютерів. Ми долучаємось, не чекаємо, коли держава допоможе. Є хлопці, які займаються спортом, дзюдо (я теж колись займався спортом), в них немає татамі. Фонд надав татамі. Сьогодні хлопці займаються спортом, не ходять по вулиці, вони розвиваються.

В певний період була активна робота цього фонду, на сьогодні є запланована робота. Але в мене такий принцип, що не можна займатись всім одразу. Коли я займався бізнесом – я займався бізнесом, сьогодні я в політиці, значить я займаюсь політикою, а бізнес я передав своїм партнерам, і я подивлюсь, як вони керують тим бізнесом, який ми створили разом. Коли я керував – бізнес розвивався. А фонд працює і буде працювати в Кіровоградській області, а з часом – і в Україні.

Донбасс: - Господин Грушевский! Скажите, пожалуйста, есть ли в парламенте хотя бы один умный и порядочный человек, который смог бы выйти на трибуну и обратиться к своим коллегам словами одного из героев романа М.Булгакова "Дни Турбиных" - "Народ не с нами, народ против нас!". Сказать и предложить всем дружно сдать свои мандаты и как мизерная часть расплаты за все те безобразия, которые творил и вторит наш парламент, пообещать народу больше никогда не баллотироваться в органы власти.

Неужели из вас никто так и не понял, почему народ вышел на улицы? Ведь его никто не выводил, это потом оппозиция примазалась к нему, а народ сам, впервые за всю историю независимой Украины, вышел в огромном количестве на улицы. Если бы кто-либо из вас, или из оппозиции, или сам президент вышли бы к народу и спросили у него, почему он вышел, то в ответе было бы объяснение всему тому, что происходит в стране сегодня. Куда идти, на запад или восток, стоит почти в конце списка вопросов, актуальных на сегодня для страны.

Сегодня один главный вопрос - с кем идти!! Народ больше не хочет вас видеть, народ больше не хочет так существовать, так дальше жить нельзя!!

Судя по всему, никому из вас это не понял, потому что вы пытаетесь объяснять сегодняшнюю ситуацию каким-то мифическим политическим кризисом, призываете искать какие-то компромиссы, о чём-то договариваться. О чём договариваться? О том, что власть и дальше будет цинично обворовывать свой народ, а народ будет молча работать на вас? Разве бывает компромисс между злом и добром?

Если хоть миллионная часть в тех словах, которые вы все говорите, когда клянётесь в любви к своему народу, правда? Если вы действительно хотите мира, то уйдете все с миром - и в стране восстановится мир и порядок. Стране нужны новые имена, новые порядки, новые законы, которые оградят навсегда нашу страну от возможности прихода к власти негодяев, воров и всякого рода проходимцев. Во власти, на всех уровнях, должны быть люди, представляющие не партии, а народ!

Как показала история независимой Украины, все партии, которые у нас сегодня есть, это не более, чем клановые сборища в лице лидеров, содержащих общак, с добровольно-

принудительно согнанной в них массой простых граждан, на идеи, увы, ума ни у кого не хватило. Принцип "главное - вовремя уйти", как нигде актуален именно в политике.

Віталій Грушевський: - Я чудово розумію, чому люди вийшли на Майдан. Люди двадцять років чекали, сподіваючись, що вони будуть жити в цивілізованій країні. Я чекав, щоб була якісна освіта, щоб той, хто знаходиться на державній посаді, працював перш за все для розвитку країни, а не для свого достатку.

Все досить, сьогодні потрібно, щоб була сформована команда, яка запустить механізм державності. Сьогодні є легітимна влада, і вона має знайти людей, які на своїх посадах займаються диверсіями. Треба замінити цих людей і переосмислити дуже багато речей. Але головне питання сьогодні – зберегти цілісність та незалежність України. Нам потрібен свій, український шлях. розвиток внутрішнього потенціалу, економічний прагматизм в зовнішній політиці.

Георгій, Киев: - Виталий, как вы считаете, какой выход есть у страны, в которой оппозиция занимается разрушением целостной Украины на заказ доморощенных олигархических меценатов (по вашим словам), а существующая власть доказала свою беспомощность и неспособность разрешить конфликт? Вы верите, что украинская революция идет по сценарию всех "цветных" революций в мире?

Віталій Грушевський: - Ні, українська революція не йде за сценарієм «кольорових» революцій.

Коли вся країна чекала на підписання Угоди про асоціацію, ніхто не проводив роз'яснювальної роботи з людьми. А я проводив на своєму окрузі. Я людям говорив, що це економічна угода, що вона немає ніякого відношення до європейської сім'ї (у них своя там сім'я), що за нас ніхто нічого не буде робити.

Але ця угода несе збитки Україні. Чому? Тому що ми економічно не захищені. Коли голосували закони про роботу правоохоронних органів, судової системи, їх називали «європейські закони». Чому європейські? Це ж українські закони, ми по ним будемо жити!

І сталося так, що люди чекали, що завтра, після підписання Угоди про асоціацію, з'являться такі поліцейські, як в Німеччині – чесні і принципові, не буде хабарів у судах... Але хто це буде робити за нас? Ніхто!

Тому коли було прийняте рішення відтермінування підписання, воно було прийнято абсолютно правильно. Але питання в іншому – чому не проводилась роз'яснювальна робота. І чому в нас в Україні постійно повинен бути вибір: або Європейський Союз. або Митний союз? Чому ми постійно знаходимося перед вибором? Можливо ми об'єднаємось, амбіції приберемо в сторону, не будемо ділити посади, всі почнуть фахово працювати згідно з законом на своїх місцях. Закон має працювати для всіх і для кожного.

Саша: - Господин Виталий, простите, не знаю вашего отчества... Подтвердите или опровергните мою мысль, что у бандитов нет чувства патриотизма, поскольку они, по большому счету, не имеют Родины.

Віталій Грушевський: - Не хочу розчаровувати автора запитання, але якщо ви подивитесь на людей, які знаходяться в опозиційних партіях, то ви там знайдете тих, про кого ви кажете.

Одна з заповідей божих – не суди, та не судимий будеш. Але, якщо подивитись Біблію – хто став першим святим, коли прийшов і покався? Сьогодні не час навішувати ярлики. Сьогодні політикам потрібно вгамувати емоції, мати холодну голову та гаряче серце. А нам всім потрібно зрозуміти – емоції поганій радник при пошуку шляхів вирішення проблеми.

Елена К.: - Вы можете про себя сказать, что вы принципиальный человек? Какие у вас принципы и ради чего вы готовы ими поступиться?

Віталій Грушевський: - Перший мій принцип по життю: зрадив один раз – зраджуватимеш завжди. Мій принцип – те, що ти говориш в спілкуванні з людьми, те ж саме ти повинен говорити в спілкуванні з друзями. Я вважаю, що найгірше в житті це зрада і

розчарування, а все інше можна виправити. Коли люди бояться за своє життя, я завжди кажу: Смерть – не найгірше в житті, найгірше – зневіра, зрадництво і розчарування.

А поступитись принципами... Якщо людина поступається принципами, то вона буде кожного разу, в залежності від ситуації, змінювати свої принципи. Або вони є, або їх нема.

Виктор: - Господин Грушевський, какою урон понесла Україна за время протестов? Как по вашему мнению, сколько времени пройдет, прежде чем страна восстановится?

Віталій Грушевський: - Супер питання! Я підрахував. Приблизно. Сума, яка була витрачена на людей, які стоять на всіх майданах України – десь 1,5 млрд. грн. Якщо Майдан і далі буде стояти, то ми можемо підійти до дефіциту Пенсійного фонду. В мене запитання до лідерів опозиції: скільки за ці гроші можна було зробити корисних, конкретних справ і отримати підтримку всієї України? Але нікого це не цікавить, цікавить легший шлях.

Є світова фінансова криза, є дуже багато внутрішніх питань. Це такий політичний авантюризм: об'єднати людей для вирішення питань, але мета інша – прийти, отримати посади і керувати нічого не змінюючи. І я впевнений, що люди дуже швидко оцінять лідерів опозиції.

А нові лідери Майдану можуть з'явитись тоді, коли перестане монополізуватись трибуна. А сьогодні це заборонена зона. Після мого виступи мені сказали: «В жодному разі ти ніколи навіть не підійдеш до трибуни». Чому? «Ми тебе не пустимо». Я кажу: «Може люди зроблять так, що пустите».

А до питання, скільки часу треба, щоб відшкодувати збитки... інвестори бачать: сьогодні в країні панує самосуд, беззаконня. Як інвестор буде планувати вкладення коштів? Той, хто сьогодні працює не знає, що буде завтра. Завдяки вулиці прийдуть інші (якщо прийдуть), і почнеться банальний переділ власності. І це потрібно зрозуміти всім, а не займатись самопіаром. От є сім пунктів, потрібно разом сідати і відпрацьовувати їх. Але поки жоден з лідерів не прислухався до моїх семи кроків. Я ще трохи почекаю і почну сам займатись цим питанням зі своїми однодумцями.

До речі, скажу вам, що в мене ніколи не було бажання стати політиком, стати посадовцем. Як і в кожній людині в мене був свій життєвий план. Але так сталося, що я прийшов у політику. І я не планую бути лідером, для мене головне інше – щоб сформувалась група з конструктивних людей і запустився механізм державності згідно закону. Прийде час, і люди самі зроблять висновки, і самі зроблять вибір. Але мені приємно, що цей вибір буде свідомим, це не той випадок, коли людей підкупають, як робили мої конкуренти. Людина, коли прийде й буде голосувати, то це її відповідальність. Тому що від вибору залежить життя в найближчі п'ять років.

Геополит: - Входження до якого економічного союзу ви вважаєте найбільш вигідним для України?

Віталій Грушевський: - Я вважаю, що для того, щоб обрати модель економічного союзу, потрібно, щоб фахово працювали державні інститути, вони все мають прораховувати.

Але ти тоді зможеш укласти кращу угоду, коли будеш незалежним. Коли в тебе реалізовується внутрішній потенціал, коли в тебе працюють закони, коли люди почувають себе вільно. Скажуть: «Це пафос». Але головне сьогодні дати можливість кожному підприємцю прозоро працювати, а коли настане час, тоді потрібно проводити перемовини і все рахувати. Треба сім раз відміряти і лише потім прийняти рішення.

Моя власна думка – в Україні є надра, в Україні є земля, в Україні є працьовиті люди, в Україні є мудрість. Хто нам потрібен? Ніхто. Нам потрібна лише сформована команда, яка переможе на виборах, і механізм розбудови держави запуститься.

Алла: - Я понимаю, что в ПР все не совсем адекватны, но вы показали себя не только человеком слабым, но и непорядочным. Кто вас пропустил на Майдан к микрофону?

Віталій Грушевський: - Цікава річ... У лідерів опозиції був план мене скомпрометувати та облили брудом. А трапилась інша річ – вони потрапили в свою ж пастку. Не кохай яму іншому, ти сам у неї попадеш.

А виступ на Майдані – моя власна ініціатива. П'ять днів я говорив: чому ви монополізували сцену, запросіть мене на Майдан. Вони вирішили: добре, якщо ти такий активний – запросимо, але поставимо для тебе пастку. Пастка не вдалась, але лідери на Майдані підготували пастку ще й для людей. Тому що люди бажають, щоб в нас виконувались закони, а лідери опозиції намагаються отримати посади і переділити їх, використовуючи обгрунтоване бажання людей.

Але той, хто отримує владу вуличним шляхом – так само її втратить, і це станеться дуже швидко.

Moder: - Як ви оцінюєте хід переговорів між владою та опозицією?

Віталій Грушевський: - Я вважаю, що лідерів потрібно обмежувати чіткими рамками: три-п'ять днів. Сідайте, вирішуйте питання, покровоко. Якщо ні – формуйте переговорні групи від кожної політичної сили, складайте програму, проводьте перемовини, щоб це була думка в тому числі людей на Майдані.

Сьогодні розмовляв, не буду говорити з ким, він каже: «Проведемо віче, отримуємо мандат від людей». Питаю в нього: „А скільки буде на віче людей?“ Він каже: «Неважливо, потім переголосуємо».

Русский: - Как Вы прокомментируете то, что на Майдане ходят "мирные" демонстранты, размахивая битами и железной арматурой?

Віталій Грушевський: - Особисте ставлення – здивування. Але я розумію, чому так відбувається. Я дивлюсь на вік цих хлопців: вони молоді й енергійні. Винувата держава, що вона не займалась протягом всіх цих десятиріч розвитком програм, які б надали можливість людям реалізовувати свій потенціал. Де наші військові змагання Зарниця?

До речі, те що зараз відбувається – це якраз Зарниця: будуються барикади, стоять караули. Це говорить про те, що державі необхідно сформулювати програми для молоді, для реалізації її потенціалу.

А коли блокуються якісь магазини, склади, б'ють ресторани – це не сила, це слабкість. Коли приходять смс-ки з погрозами, це не прояв сили, це прояв слабкості. В них немає іншого шляху, крім як йти шляхом залякування. Але, на кого вони вплинуть? Я думаю, що ні на кого. А коли люди розберуться – вони зроблять висновки.

Але в такій ситуації у лідерів опозиції немає можливості йти цивілізованим шляхом, і показати, що вони дійсно будуть лідерами України. В них немає можливості провести перемовини, домовитись, вирішити нагальні питання, щоб в країні почалась економічна стабілізація і відбувся подальший розвиток.

<http://www.from-ua.com/politics/2e1bc35bc1f2a.html>

Урок історії та математики від Тимошенко

Ігор Гридасов, УНІАН

Лист української ув'язненої №1, що наробив шуму, закликаючи партнерів по опозиції залишити спроби повернути Конституцію-2004 і вийти з переговорів з регіоналами, на перевірку показує тверезий розрахунок і далекоглядність Леді Ю (рос.)

1 Наделавшее шуму письмо украинской заключенной №1, призывающее партнеров по оппозиции оставить попытки вернуть Конституцию-2004 и выйти из переговоров с регионалами, на поверку показывает трезвый расчет и дальновидность Леди Ю.

Юлия Тимошенко по известным причинам не имеет возможности выступать перед большой аудиторией или общаться со своими сторонниками с глаза на глаз, когда у нее появляется такое желание. Потому – осваивает эпистолярный жанр.

Юлия Тимошенко / Фото : lenta-ua.net Думаю, что для человека, настолько виртуозно владеющего ораторским искусством, отточенным на многочисленных митингах, и в такой степени обладающего личным магнетизмом, чтобы склонить к своей точке зрения самого

неуступчивого собеседника на переговорах, это ограничение в нынешние времена переживается намного острее, чем любое другое.

Письма на волю

Практически единственным оружием Юлии Владимировны остаются письма – открытые и «закрытые». Много шума успело наделать последнее из них. С полным содержанием послания, якобы оглашенного на заседании фракции, широкую публику еще не ознакомили, но смысл некоторых отрывков, ставших достоянием гласности, уже успел взорвать политизированную аудиторию. Речь идет об отказе от голосования за Конституцию в редакции 2004 года и выходе оппозиции из переговоров с Януковичем.

Неожиданно, непонятно, и совсем поперек того курса, который декларировала и даже, казалось бы, успешно продвигала оппозиция в последнее время. Ведь уже и регионалы, во всяком случае, на словах, выражали готовность вернуться к отмененной редакции Основного закона. Настаивали лишь, что сделать это следует не немедленно, а по установленной процедуре – предварительное голосование простым большинством, экспертиза Конституционного суда и голосование большинством в 300 голосов на следующей очередной сессии, то есть в сентябре.

Мнение Тимошенко разошлось с планами оппозиции. Оппозиционеры же были готовы вводить в действие Конституцию-2004 немедленно, то заявляя, что триста голосов для принятия такого решения уже есть или вот-вот будут, или – что вообще можно обойтись и 226-ю голосами. И даже юридические обоснования приводили. Может и спорные, но кому это интересно, если остается только дожать упирающихся регионалов и дело в шляпе. И тут эта Юлия... Предлагает делать совсем не то, что намерена делать оппозиция, и не то, что протестующий народ готов принять, поддержать и одобрить.

Здесь следует добавить, что уже не в первый и даже не во второй раз Юлия Тимошенко в своих письмах предлагает решения, идущие в разрез с курсом и заявлениями оппозиции. Предыдущие решения оппозиция встречала в штыки или тихим недовольным ворчанием. И в результате проигрывала.

А в ответ - тишина

В первый раз оппозиция проигнорировала требование Юлии Тимошенко не голосовать за новый закон о выборах в Верховную раду. Он отменял пропорциональную систему выборов и вводил смешанную. Если бы выборы 2012 года проводились исключительно по партийным спискам, это гарантировало бы оппозиционным партиям победу и большинство в новом парламенте. Переход к смешанной системе точно так же гарантировал большинство регионалам с коммунистами. В мажоритарных округах чаще всего выигрывают состоятельные и близкие к власти бизнесмены при поддержке административного ресурса, а потом вступают в провластные фракции, даже если ведут кампанию под нейтральными или оппозиционными лозунгами. Это было понятно всем, кто хотя бы поверхностно знаком с украинскими политическими реалиями.

Оппозиция не впервые игнорирует предложения Тимошенко. Справедливости ради следует сказать, что и оппозиционные партии на этот счет не заблуждались. И если они во время выборов и излучали уверенность в будущей победе, это была лишь работа на публику, малоубедительная хорошая мина при плохой игре. Еще следует сказать, что отстоять пропорциональную систему они бы не смогли – у регионалов и их союзников и так было достаточно голосов, чтобы принять выгодный для себя закон. Свой поступок оппозиционеры оправдывали тем, что без их согласия и голосов закон был бы еще хуже, а депутатов в Раду они провели бы еще меньше. Но какая разница, есть у вас три-четыре десятка лишних депутатов или нет, если вы все равно в обоих случаях в меньшинстве? И стоит ли размениваться на эти три-четыре десятка, но при этом брать на себя моральную ответственность за то, что гарантирует вам поражение, придавая этому поражению больше легитимности? Оппозиционеры решили, что стоит, и проиграли.

Второй раз оппозиционеры не послушались Тимошенко, когда она призвала их прекратить всяческие разговоры о едином кандидате. Президентские выборы проходят в два

тура, у всех лидеров есть амбиции, желание проверить собственную поддержку у народа, в конце концов – порекламиривать свои политические проекты в расчете на будущее. Да и возможность договориться изначально вызывала большие сомнения. Казалось бы – чего проще? Идите все на первый тур, боритесь против власти, а не друг против друга, и поддержите во втором туре того из вас, кто окажется лучшим. И Яценюк, и Тягнибок с такой постановкой вопроса вроде бы согласились. Но разговоры и дискуссии о едином кандидате постоянно возобновлялись с упорством, достойным лучшего применения. А голоса якобы из народа, желающего, чтобы ему непременно предъявили «нового царя-батюшку» задолго до победы, не пресекались с достаточной решительностью. И что? Смогли оппозиционные вожди договориться о едином кандидате? И где же сейчас этот единый кандидат? И как вырос его рейтинг? И как велики его шансы? И как они выросли от всех этих разговоров? И кто был прав?..

Несмотря на то, что оба раза время подтвердило правоту Тимошенко, реакция на ее третье письмо пока что напоминает реакцию на два предыдущих. Но в данном случае доказательств ее правоты долго ждать не надо, можно и самим все просчитать. Для этого достаточно запастись терпением и вспомнить программу первого-второго класса средней школы по математике, поскольку придется складывать двухзначные и трехзначные числа.

Займемся арифметикой

Но сначала совсем небольшой правовой ликбез. Допустим, требование оппозиционеров выполнено, парламент проголосовал за возвращение Конституции-2004, она вступила в действие, все спели гимн, обнялись и открыли шампанское. И что дальше? Мы ее собираемся просто принять, или выполнять и строго придерживаться? Если выполнять не собираемся, тогда и принимать вообще нет смысла. А если собираемся, давайте посмотрим, как это можно сделать.

Итак, в течение месяца в Верховной Раде должна быть сформирована коалиция депутатских фракций, которой еще месяц дается на формирование своего правительства. Можно и быстрее. Вы какую коалицию хотите? В составе Партии регионов и коммунистов? Не хотите? Хорошо, вычеркиваем. Тогда какую?

У оппозиции нет 226 голосов. Допустим, вы хотите оппозиционную, народную. То есть в составе «Батькивщины», УДАРа и «Свободы». Не получается. В коалицию по принятой под хлопанье пробок шампанского новой-старой Конституции должно входить большинство депутатов. То есть 226 минимум. А теперь выходим к доске, берем мел и складываем, можно в столбик. «Батькивщина» - 90 депутатов, плюс УДАР – 42, плюс «Свобода» - 36. Получилось 168. Мало. Но ведь есть еще 43 внефракционных депутата! – подсказывают с первой парты поднаторевшие в парламентских раскладах отличники. Хорошо. Прибавляем. Получилось 211 – опять мало.

- А пусть 15 депутатов из фракции Партии регионов быстренько выйдут из своей фракции и вступят в любую из оппозиционных! – опять подсказывают отличники. И получают в дневник жирный кол. За что? Во-первых, нельзя подсказывать во время урока, а во-вторых, Конституцию надо читать. Ту самую, новую, которую мы уже торжественно приняли и решили свято соблюдать четырьмя абзацами выше. А в ней написано, что депутатам из фракций выходить нельзя. Если депутат выходит из фракции, он автоматически перестает быть депутатом.

Можно еще конечно прибавить к полученным 211 еще 32 коммуниста. И тогда это вполне убедительные 243. Не хотите? Ладно, берем тряпку и стираем. Впрочем, даже если и хотите, все равно стираем. Почему? Потому, что это все равно не коалиция. Конституция говорит о коалиции депутатских фракций, в которую входит не менее 226 депутатов. Но есть еще решение Конституционного суда от 17 сентября 2008 года, поясняющее, что такое коалиция. И в нем сказано, что коалиция – это объединение депутатских фракций, количество народных депутатов в которых составляет большинство от конституционного состава Верховной Рады. Поняли? Не «в которой», а «в которых». То есть минимум 226 у нас в коалиции должно быть исключительно членов фракций, которые вошли в коалицию, без внефракционных. Так что коммунисты ситуацию не спасают при всем желании. Увы, такой у

нас при Ющенко был Конституционный суд. Но решение его является окончательным и не подлежащим обжалованию.

Вопросы с места

- Но позвольте! - подаст голос отличник по конституционному праву, - есть ведь еще одно решение Конституционного суда, от 6 апреля 2010 года! И по нему внефракционные депутаты и даже депутаты из тех фракций, что не входят в коалицию, имеют право в ней состоять!

Да, такое решение есть. И тоже окончательное. Дело в том, что оно не отменяет первого решения. Прочие депутаты могут вступать в коалицию в каком угодно количестве, но минимум 226 людей в ней при этом должны быть из тех фракций, которые коалицию образуют. Точка.

- Как же так? – недоуменно поправит очки отличник по украинской истории, - ведь в прошлом созыве парламента после победы Януковича на выборах Партия регионов, Блок Литвина и Коммунистическая партия образовали коалицию, хотя у них в сумме не было 226 голосов! Они просто взяли еще нескольких внефракционных и депутатов из НУНС и БЮТ. И коалиция эта у них была, пока Конституционный суд не отменил реформу.

На этот вопрос ответить совсем просто. Коалиция эта была неконституционной, поскольку противоречила тому самому решению Конституционного суда от 17 сентября 2008 года. А почему действовала? А потому что всем было на это нарушение наплевать – и власти, и оппозиции, никто не хотел новых выборов. Но мы ж с вами не регионалы какие-нибудь беспринципные, правда? Мы ж Конституцию соблюдать собираемся.

Расклады реальные и не очень

Ну а раз собираемся, давайте прикидывать формат коалиции оппозиционных фракций с Партией регионов. Вот, например, Партия регионов плюс «Свобода» - чем не коалиция? 204 и 36 будет 240 – хватает. А учитывая политические кульбиты, которыми богата наша недавняя история, и тот факт, что чем меньше в коалиции участников, тем меньше делиться, даже она не выглядит абсолютной фантастикой. Но понимаю, не нравится. Как и любой другой вариант коалиции регионалов с какой-нибудь одной из оппозиционных фракций.

Тогда, чтобы никому не обидно было, выпихиваем коммунистов в оппозицию (они не в счет) и получаем коалицию в составе ПР, «Батькивщины», УДАРа и «Свободы». Народу более чем достаточно. Чем теперь не устраивает? Правильно. Навыки счета уже все вспомнили, а в коалиции решения принимаются большинством голосов. И значит, решения в ней будут принимать регионалы, у которых 204 голоса против 168 остальных. И только в том случае, если в эту коалицию войдут все внефракционные депутаты, и если все они в этой коалиции будут на стороне нынешних оппозиционеров, то расклад станет слегка в их пользу – 211 против 204. Сомнительно, нежизненно, нереально, фантастично? Вот и я про то.

- Ну и ладно, сгорел сарай – гори и хата! – могут воскликнуть горячие головы, - значит никакой коалиции не получается, и через месяц Януковичу придется распускать Раду и назначать новые выборы. – И опять ошибутся. Во-первых, очень даже получается. У регионалов с коммунистами, например. Во-вторых, с любыми из нынешних оппозиционеров. А в-третьих, по Конституции Янукович в этом случае парламент распускать вовсе не обязан, а только лишь имеет право. Может и не распускать, и тогда минимум до президентских выборов 2015 года будет исполнять свои обязанности нынешнее правительство во главе с Арбузовым. И все по той самой Конституции, которую вчера чуть не приняли. Конституция-то хорошая и правильная. Просто оппозиции она невыгодна.

Держала ли все это в уме Юлия Тимошенко, когда призвала своих однопартийцев отказаться от возврата Конституции-2004 и выйти из переговоров? Не знаю. Прислушаются ли к ее совету оппозиционеры или проигнорируют, как дважды перед этим? Тоже не знаю. Тем более, что триста голосов в нынешнем составе Рады набирается и без «Батькивщины». И даже без «Батькивщины» и «Свободы» или без «Батькивщины» и «Удара»...

<http://www.unian.net/politics/881899-urok-istorii-i-matematiki-ot-timoshenko.html>

Вадим Колесниченко: «Оппозиция поощряет коррупцию ради подрыва ситуации в стране?!»*Korrespondent.net*

Комитет по коррупции выступил против борьбы с коррупцией в футболе.

На заседании Комитета Верховной Рады Украины по борьбе с организованной преступностью и коррупцией, который возглавляется народным депутатом от «Удара» Чумаком В.В., «был рассмотрен» мой законопроект «О предупреждении и противодействии достижению фиксированных (договорных) результатов и другим коррупционным правонарушениям в футболе» №2213. При этом, как всегда, этот парламентский Комитет по борьбе с коррупцией не брезгует мошенничеством: собрались тайно, пригласив меня на 15.00, а реально «проведя заседание» на пару часов раньше. Боялись парламентские наперсточники в глаза посмотреть?

Но, как стало известно из средств массовой информации, Комитет оппозиционным большинством не признал необходимым бороться с проблемой коррупции в футболе и принял решение рекомендовать отклонить данный законопроект.

Важно отметить, что законопроект разрабатывала специальная рабочая группа профессионалов и экспертов из числа представителей спортивных футбольных организаций, Профессиональной футбольной лиги Украины, органов власти, правоохранительных органов и юристов. Но «революционные» отклонения оппозиционеров этого комитета настолько ярко выражены, что даже тут они разглядели элементы коррупции! А может вовсе не утруждали себя прочтением текста закона? Как всегда в принятии решения им достаточно было только фамилии автора и партийной принадлежности?!

Даже не поусердствовали в какой-то более логичной аргументации!.. Мол, законопроект наделяет Федерацию футбола Украины коррупционными полномочиями в части привлечения к дисциплинарной ответственности юридических лиц за совершение коррупционных правонарушений в футболе – оправдываются они.

При этом складывается впечатление, что оппозиционные депутаты из Комитета борьбы с организованной преступностью и коррупцией все еще не ознакомлены с предметом работы своего комитета и элементарно не знают базовое понятие «коррупции».

Термин коррупции неустанно «кошмарит» слух потребителей информации и чаще всего по отношению именно к органам государственного управления. Так вот... Как гласит «Google», Коррупция — это— все же противоправная деятельность, которая заключается в использовании должностными лицами их прав и должностных возможностей для личного обогащения; продажность общественных и политических деятелей. Федерация же футбола Украины является общественной организацией.

Я даже не говорю уж о том, что согласно парламентского Постановления от 25.12.2012 г. №11-VII «О комитетах Верховной Рады Украины седьмого созыва», основной задачей Комитета по борьбе с организованной преступностью и коррупцией является именно борьба с коррупцией, а не удовлетворение политических прихотей партийных руководителей оппозиции.

Вчера же, оппозиционеры данного комитета на деле продемонстрировали открытый отказ выполнять свой долг перед народом и ради подрыва ситуации в стране - готовность поощрять коррупцию! Комитет, который по своей сути должен бороться с коррупцией в нашем государстве, не поддержал законопроект о борьбе с коррупцией в футболе. Только вдумайтесь! По логике Комитета: все то, что направлено на борьбу с коррупцией, называется, самой что ни есть - коррупцией. Финита ля комедия!

Предлагаю, во избежание очередного конфуза в работе этого комитета, поставить вопрос на повестке дня парламента о переименовании Комитета по вопросам борьбы с организованной преступностью и коррупцией на Комитет по поддержке коррупции!

Безусловно, принятое Комитетом решение свидетельствует только лишь о глубокой политической заикленности оппозиционеров в комитете, которые по примеру анекдотичного «вуйка» рубят дерево, на котором сидят только для того, чтобы упал и сосед, сидящий на соседней ветке. Так и в этой ситуации, они поощряют коррупцию, чтобы, по привычному сценарию обвинить власть во всех бедах и несчастьях, невзирая на собственноручное упорное препятствование продуктивной работы и нанесенный вред стране.

Также принятое решение свидетельствует и о профессионализме депутатов. Никто из оппозиционеров похоже даже не читает тексты законопроектов. Ведь как иначе можно сделать вывод о наделении Федерации футбола Украины коррупционными полномочиями, когда сама Федерация в лице ее руководства и работников определена в предложенном мной законопроекте субъектом ответственности за коррупционные правонарушения в футболе (статья 6).

Возможно, решение Комитета можно объяснить как раз покрытием оппозиционной властью фактов коррупции, в т.ч. в футболе, имея из этого, вероятно, свою личную выгоду и заинтересованность.

Ведь большинство лоббистских, экономических, сельскохозяйственных, земельных, приватизационных законопроектов за период своей работы Комитет Верховной Рады Украины по вопросам борьбы с организованной преступностью и коррупцией - поддержал и не нашел в них никаких коррупционных мотивов. В то же время законопроект, который направлен на поддержание развитие футбола в Украине, сохранение за ней марки футбольной страны, обеспечение честности и прозрачной игры, - отклонил.

И это при том, что СМИ переполнены информацией о возможных договорных футбольных матчах с участием украинских команд. Для примера, в августе 2013 года Спортивный арбитраж в Лозанне признал матч между «Карпатами» и «Металлист» в игре сезонов 2007-2008 годов договорным и доказал наличие в нем коррупции. И это только первый «доказанный» факт коррупции в отечественном футболе. В тоже время как законодательные механизмы борьбы с этим явлением благодаря оппозиционерам фактически отсутствуют.

<http://blogs.korrespondent.net/celebrities/blog/3333rem/a132195>

Арсен Аваков: «Что происходит»

Pravda.com.u

Мои друзья, которым я пытался объяснить происходящее в безобразно тягучих парламентских и внепарламентских дебатах по урегулированию кризиса в стране – сказали мне четко:

- Забей, это невозможно внятно ни изложить, ни растолковать для широкой общественности. Чрезмерно сложно. Люди слишком возбуждены, требуют простых решений, и никто не станет углубляться в суть процедуры, за которую вы боритесь с регионалами.

И все же. В возникшей паузе, когда Янукович, пропетляв несколько дней, устремился к Путину – посоветоваться как верный вассал к суверену. Нам – самый момент идти советоваться к СВОИМ. К Майдану, к тем, кто его поддерживает. Ведь это не борьба политиков – это протест людей. И все должны понимать, что происходит.

И потому, я попробую дать свое описание и свою оценку происходящего, какой бы тяжелой ни казалась излагаемая конструкция.

На сегодня – все уперлось в Конституцию. Изменение системы власти в стране. Мы настаиваем на лишении поста президента "царских" полномочий когда он может все, что угодно в стране решать сам. Мы настаиваем на восстановлении баланса власти, переносе основных решений в парламент.

Янукович, понимая неизбежность этого процесса – соглашается, выставляя по ходу процесса целый ряд усложнений, препятствий, нюансов – пытаюсь изменить суть реформ, оттянуть решение – извратить суть задуманного.

Одновременно, перед нами задача – как сделать все настолько ЛЕГИТИМНО и ЧЕТКО, что бы ни один диктатор в будущем не мог больше присвоить себе таких имперских полномочий, как есть сейчас.

Итак, мы берем проект изменений в Конституцию, например за базу взяв проект N4180, прошедший экспертизу Венецианской комиссии. Корректируем его с точки зрения этих замечаний – убираем то, на что указала Венецианская комиссия – общий надзор прокуратуры, императивный мандат депутатов, ряд других положений. Вносим еще ряд, очевидных уточнений, актуализированных временем с момента подачи проекта 4180, и получаем НОВЫЙ ПРОЕКТ конституционных изменений.

Для того, что б его принять в парламенте необходимо:

1. Проголосовать его за основу 226 голосами и направить для заключения в Конституционный суд.

2. Получить положительное заключение Конституционного суда.

3. Вновь проголосовать в парламенте 226 голосами, возвращённый из Конституционного суда проект и отложить его, согласно утвержденной процедуре для следующего, окончательного утверждения на следующую очередную сессию парламента.

4. На следующей за этой сессии парламента, что стартует в начале сентября 2014 года проголосовать новый проект изменений в конституцию 300 голосами и НОВАЯ КОНСТИТУЦИЯ ДЕЙСТВУЕТ!

Вот такая непростая процедура. Но, зато 100% законодательно и процедурно – безукоризненная.

В условиях полного отсутствия какого – либо доверия между оппозицией и властью. В условиях бурлящего Майдана. В условиях, когда на каждом шагу власть может совершить тысячи подлостей, что бы препятствовать конечной цели – оппозиция реально понимает, что идти в такой затянутый во времени вариант НЕЛЬЗЯ, не обеспечив соответствующий механизм гарантий.

КАКОВ ЭТОТ МЕХАНИЗМ ПЕРЕХОДНЫХ ГАРАНТИЙ?

Попробую его описать.

Параллельно с главным конституционным процессом, описанном выше – оппозиция настаивает на РЕШЕНИИ КОНСТИТУЦИОННОГО СУДА, отменяющем (трансформирующем) решение 2010 года. Решении, возвращающем действие парламентско-президентской конституции 2004 года немедленно.

Для этого оппозицией подготовлен специальный закон о Конституционном суде, позволяющий провести такую процедуру.

Для того, что бы реализовать этот механизм необходимо:

1. Голосование в парламенте 226 голосами за этот закон о Конституционном суде (КС) и подпись его президентом.

2. Обращение депутатов в КС с предложением о пересмотре решения 2010 года.

3. Новое решение КС, возвращающее нас в лоно конституции 2004 года, вплоть до завершения основной конституционной процедуры в сентябре 2014 года.

Кроме того, учитывая высокую степень разбалансирования власти сегодня, дисбаланса прав между провластным большинством и оппозицией в парламенте – оппозиция настаивает еще на одном условии текущего конституционного процесса.

В качестве страхового механизма обеспечения прохождения изменений в Конституцию, принимая во внимание острый политический кризис в стране – ПЕРЕДАТЬ ПОД КОНТРОЛЬ ОППОЗИЦИОННЫХ СИЛ ПОСТ СПИКЕРА ВЕРХОВНОЙ РАДЫ.

И/или на период до выборов президента по новой конституции сформировать техническое переходное правительство или правительство нового большинства, если такое образуется.

Я постарался описать один из магистральных вариантов разрешения кризиса мирным путем. В рамках этого пути, при наличии политической воли и власти и оппозиции, возможны и ряд других юридических процедур. Как, например, предлагают Сергей Власенко или Давид Жвания.

Я бы предпочел максимально чистый путь. Такой, что б никакой диктатор, никакое в будущем очередное "запуганное большинство" ни смогли торпедировать основы парламентской республики. НО, ЕСТЬ ОГРОМНЫЕ РИСКИ, В СВЯЗИ СО СРОКОМ ПРОХОЖДЕНИЯ ТАКОЙ ПРОЦЕДУРЫ. Потому, предлагается столь сложный механизм, с такой непростой системой противовесов.

Отдельно несколько слов о будущем правительстве.

Может ли оппозиция принимать в нем участие? В сегодняшней ситуации мой стандартный ответ – нет.

Это станет возможно, только в случае изменения подчиненности Кабинета министров от президента к парламенту, новому большинству в парламенте.

Новому большинству, способному утвердить Программу действий правительства, включающую ЕВРОИНТЕГРАЦИЮ.

Тогда это теоретически возможно. Удастся ли собрать под эти цели большинство в 226 голосов в этом парламенте – большой вопрос.

Как и вопрос в целесообразности взятия на себя ответственности в условиях разбитой экономики, что примет новое правительство от "папередника" Азарова.

Если думать о стране – нужно немедленно формировать правительство технократов, обреченное действовать точно, возможно не популярно, в интересах экономики, а не политических интересах противоборствующих сторон. Это было бы правительство политических камикадзе, но под такое правительство и ЕС и США и МВФ обещают солидную финансовую и экономическую помощь.

На что готов Янукович и поплывшая в своем единстве, держащаяся из последних сил Партия регионов – увидим в ближайшие дни.

Вот такая диспозиция по конституционному процессу и всего, что с ним связано в системе власти.

За длинный текст не серчайте. Что не так – подсказывайте. В нашем сегодняшнем сложном и динамичном мире – важно не казаться, а быть ясным для тех, с кем ты рядом. Мы – рядом на Майдане. Поэтому, решил написать этот текст, вопреки скептическим советам. Надеюсь, сделал правильно. Остаемся оптимистами. Разом – сила!

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/avakov/52f5efd5edeab/>

Телебачення і радіомовлення

Гості «Вашої Свободи»: народні депутати Олесь Доній (позафракційний), Володимир Олійник (Партія регіонів), Тарас Кутовий (УДАР), Оксана Калетник (КПУ)

Радіо Свобода

Ірина Штогрін: Сьогодні відкрили четверту сесію сьомого скликання у Верховній Раді України. На початку засідання спікер Володимир Рибак запропонував лідерам парламентських фракцій виступити з пропозиціями щодо виходу з політичної кризи.

Лідер фракції Партії регіонів Олександр Єфремов зокрема нагадав, що президент запропонував опозиції місце у новому уряді.

Олександр Єфремов (переклад): У відповідь від позиційних політиків – розгублена тиша або дике ревіння, як сьогодні, а радикали намагаються далі загострювати ситуацію! Це тупик!

Ірина Штогрін: Лідер фракції УДАР Віталій Кличко натомість закликав депутатів знайти вихід з кризи через повернення до скасованих у 2010 році норм Конституції.

Ранкове засідання Ради закрили за пропозицією депутатів від опозиції і пішли радитися.

Олесь Доній: Прикро, але сьогодні про те, що необхідно прийняти реальний законопроект чи закон про скасування кримінальних справ, так само не йде наполягання від наших союзників, від опозиційних фракцій. Хоча, як на мене, це повинно передувати будь-яким переговорам щодо конституційних актів. Спочатку треба закрити кримінальні справи проти учасників масових протестів. А після того йти на будь-які переговори. Тому я, наприклад, не дуже розумію про що і хто взагалі переговорює.

Як не будуть покарані винуватці вбивств і захищені люди, які вийшли на акції протесту, говорити про зміни конституційні – це затягування на півроку, на рік. Верховна Рада втрачає реальність

Йде мова про повноваження, йде мова про входження якихось людей в уряд. Як на мене, до того, як не будуть покарані винуватці вбивств і захищені люди, які вийшли на акції протесту, говорити про якісь зміни конституційні – це затягування на півроку, на рік взагалі проблеми.

Тому мені здається, що Верховна Рада просто втрачає реальність. І думати, що отак можна морозити місяцями людей, які виступають щиро не просто з протестами, а з бажанням права на волевиявлення, мені здається, це помилково. Причому, помилково і з одного, і з іншого боків. Як довго це триватиме? Я не дуже це розумію.

Інна Кузнецова: На Ваш погляд, навіщо було опозиційним фракціям пропонувати сьогодні зміни до Конституції, якщо не набирається голосів?

Олесь Доній: Я не розумію. Бо, як на мене, першочергово повинно було бути скасування «антимайданівського» закону Юрія Мірошниченка і проходження одного з опозиційних законопроектів, зокрема найбільш оптимальний, а це законопроект Дерев'янка, якщо ж ні, то Ємця, про закриття кримінальних справ, які вже відкриті проти учасників акцій масових протестів і про унеможливлення відкриття цих справ у перспективі.

Поки цього не буде, говорити про входження до уряду, про конституційну реформу, мені здається, – марна справа. Тому що це входження в якийсь переговорний процес без вирішення нагальної проблеми.

Інна Кузнецова: Раніше Ви говорили про те, що на четвер Партія регіонів планує провести свого прем'єр-міністра. Можливо, Ви знаєте щось більш докладно?

Олесь Доній: Це інформація від депутатів з Партії регіонів. Вони називають навіть прізвища. Але я не озвучуватиму зараз, бо невідомо, чи це правдива інформація, чи, навпаки, вони це запускають лише для перевірки ситуації чи, навпаки, для нагнітання ситуації. Тому мені здається, що опозиційні сили повинні діяти згідно зі власною логікою, а не чекати ініціативних кроків з боку партії влади.

Власні дії (ще раз кажу) – це наполягання для початку до переговорного процесу закриття кримінальних справ – раз, покарання винних – два. Після того можна говорити вже про будь-які переговори.

Інна Кузнецова: Пане Олійник, фракції опозиційні запропонували, аби ухвалити акт про повернення до Конституції 2004 року. Наскільки це реально?

Володимир Олійник: По-перше, вони суперечать попереднім своїм позиціям. Пам'ятаєте, Арсеній Яценюк говорив: так, треба двічі голосувати і весною, десь у вересні можемо вийти на рішення, бо так вимагає 13 розділ Конституції.

Якщо ми приймемо таке рішення, то треба тоді звернутися до слів тут проголошених першим президентом України Леонідом Кравчуком, який попередив: якщо частина суспільства критикує рішення КСУ щодо нинішньої редакції Конституції, то потрібно чітко усвідомити, що так само будуть критикуватися і рішення постанови. Чому? Тому що це не конституційний спосіб повернення до попередньої редакції.

Але наслідки? Справа в тому, якщо ми тільки повернемося (теоретично уявляємо), то відразу треба проводити дострокові вибори парламенту. Бо там є поняття «коаліція». І президент має три підстави. Тут він сьогодні одну має підставу, а там – три підстави. Якщо коаліція не утворена, вона не може утворюватися з індивідуального членства, мажоритарників, там пропорційна система виборів, то в межах місяця, якщо не утворюється, він повинен призначити вибори. Там є і імперативний мандат. Що з ним робити? Багато хто повиходив зі фракцій. Тобто без дострокових виборів неможливо. Добре, пройдемо дострокові вибори.

А тепер згадайте період існування подібної формули, подібної Конституції. Президент не допускав до участі в роботі уряду губернаторів, яких він призначав, а прем'єр-міністр не допускала на наради у президента міністрів. Дійшло до абсурду! На РНБО міністри не ходили. І довелося президенту у члени РНБО ввести губернаторів. Це повний був колапс. Пам'ятаєте так звані «конституційні війни», коли 150 нормативних актів Кабміну були оскаржені президентом у Конституції.

Тобто, ми якщо говорити вже про зміни, і в нас є політична воля, ми пропонуємо інший шлях. Перше – конституційний. А далі давайте розширювати. Наприклад, розглянемо питання завершення реформи місцевого самоврядування. Давайте дамо обласним і районним радам можливість утворювати виконавчі органи. Хай беруть свою відповідальність за управління територіями. Давайте врешті-решт затвердимо те, що вже пройшло Венеційську комісію. Це скасуємо право парламенту і президента на призначення і звільнення суддів.

Інна Кузнецова: Наскільки опозиція йде на ці переговори? Наскільки це реально обговорювати зараз?

Володимир Олійник: Все, що за межами конституційного поля, ми не будемо підтримувати. Тому тут опозиція хоче ще раз зіграти або станцювати гопак на граблях. У цьому танку ми участі не приймаємо. Якщо вже повертаємося, то давайте дослухаємося до Венеційської комісії, до європейських експертів і зробимо це за правилами розділу 13 Конституції України.

Інна Кузнецова: Тобто, можна говорити, що сьогодні Верховна Рада ні до чого не домовиться?

Всі розуміють недомовленість – це погіршення ситуації. Вже спитають і з влади, і з опозиції

Володимир Олійник: Рано так говорити. Бо перемови йдуть. Всі розуміють, що недомовленість – це погіршення ситуації. І повірте, я Вам скажу, що вже спитають і зі влади, і з опозиції. Ситуація така, що люди можуть запитати. Сьогодні хай опозиція не тішить себе, що вона має якісь певні переваги. Вона теж є частиною влади. Домовляйтеся.

Але ж і люди не дурні, вони ж розуміють: якщо ще рішення КСУ не можна скасувати (такі ж правила ми прописали), воно є остаточним, то цю ж постанову кожний тиждень будуть скасовувати і приймати. Тоді вакханалія повна. Тому люди там не дурні. Вони – експерти. І

вони через вас, журналістів, отримують достатню інформацію, щоб визначитися, хто сьогодні за порядок і наведення ладу в державі, а хто просто за погіршення ситуації.

Інна Кузнецова: Питання щодо «закону про амністію», який діє упродовж незначного терміну, але його термін скоро вичерпається. Чи буде він переглядатися?

Володимир Олійник: Поки що ми ведемо розмову про формальні ознаки, які закладені. Якщо тільки не буде виконано умови про звільнення державних приміщень і органів місцевого самоврядування, то припиняє діяти цей закон.

Можемо ми говорити про продовження переговорного процесу? Так. Але сьогодні ми почали розширювати коло переговорних груп. Чому? Тому що цей проект, який ми проголосували, був погоджений. Іноземні послы тут були стороною, які казали: так, ми вітаємо як амністію, так і звільнення приміщень. З допомогою іноземних послів звільнені були приміщення Мін'юсту, Мінагрополітики, енергетики. Це ж правда. Своїми силами вони, самооборона, викидали звідти (вибачте, за таке слово) тих, хто захопив. Тому вони зацікавлені.

Давати індульгенцію у вигляді амністії на продовження безчинства – ми цим шляхом не підемо

Але сьогодні ми ведемо розмову про те, що можемо продовжувати переговори. Але давати індульгенцію у вигляді амністії на продовження безчинства – ми цим шляхом не підемо.

Інна Кузнецова: Пане Кутовий, народний депутат від Партії регіонів Володимир Олійник сказав про те, що і мови про ухвалення акту про зміни до Конституції не може бути, тому що тоді починають діяти інші норми Конституції, тобто і імперативний мандат, і так далі. Як збирається досягати домовленостей?

Тарас Кутовий: Пан Олійник – юрист і повинен розуміти, що ті зміни, які були внесені до Конституції, незаконні. У 2008 році було вперше розглянуто намір переглянути КСУ цю політичну реформу, конституційну, було сказано, що закон вступив у силу, всі його положення є частиною Конституції. А в 2010 році фактично КСУ змінив Конституцію, на що права не мав.

Тому юристи, які мають якийсь фах, повинні розуміти, що насправді ми повертаємо хоч якийсь шматочок справедливості. На жаль, оскільки ми його колись втратили, цей шматочок справедливості, то ми втратили дуже багато речей в історії нашої держави, у тому числі і людські життя.

Інна Кузнецова: Тобто Ви знову ж таки виступаєте за політико-правові рішення, не за правові?

Тарас Кутовий: А вже просто правових рішень не може бути. Тому що Ви бачите, що більшість сьогодні контролюється, і немає незалежності гілок влади. І судова, і виконавча, і законодавча влади – все це вже з'єднано в якомусь клубку, і цей клубок не завжди позитивний. Тому сьогодні вулиця, мирні протестанти дали дуже чіткий сигнал владі, що треба знаходити ці рішення.

Вузкий коридор у президента. Треба домовлятися і досить швидко, або повністю капітулювати, або можуть бути силові сценарії

І коли сьогодні часто говорять, що є якийсь невеличкий коридор в опозиції, у Майдану для того, щоб про щось домовлятися, насправді треба розуміти, що такий самий вузький коридор є у президента України, і йому теж треба домовлятися і досить швидко. Тому що інакше влада не зможе демонструвати, що в неї є якісь інструменти для вирішення ситуації. А якщо не буде ніяких наявних інструментів у руках, тоді треба або повністю капітулювати, або в даній ситуації можуть бути якісь силові сценарії, яких насправді сьогодні ніхто не хоче.

Інна Кузнецова: Але, з іншого боку, скільки можна випробовувати вулицю? Якщо опозиція і влада будуть домовлятися ще так, не поспішаючи, по сьогоднішній день, якщо була висловлена пропозиція про зміни до Конституції, але ніяких слів не було про запропонований свого часу депутатом Дерев'янком закон.

Тарас Кутовий: Це така тактика. Питання Ваше дуже влучне. І насправді те, що робиться, то це робиться на випробовування Майдану. Майдан уже випробований. А просто

затягування процесу і нівелювання значення того чи іншого моменту. Це треба вкрай швидко приймати.

А у нас, знаєте, як ситуація виглядає? Простими словами казати. Хтось хоче їсти і говорять, що ми хочемо їсти картоплю, а нам кажуть: ні, будете їсти тільки капусту. І ось весь час протистояння: картопля – ні, капуста, картопля – капуста. А потім в кінці з'являється ситуація, коли кажуть: в принципі, можливий варіант картоплі. Всі заспокоюються, тому що вже почули перший сигнал, що почули хоча б основний меседж.

Але потім цей процес затягування, що ключове розуміння того, що зміна, перебалансування ситуації вже є, президент про це говорить, перший президент України, історично не перший, але перший у незалежній Україні в нашому розумінні, говорить, що рішення КСУ неправильне. І це з трибуни парламенту звучить. Усі президенти це підтверджують. Просто зараз затягування процесу. Так само, як було затягування процесу у той день, коли було голосування за, умовно, «амністію». І Майдан протестує проти того, що це амністія. Тому що амністія – це коли хтось засуджений, а потім чиєсь доброю волею звільнений. Мова повинна йти про реабілітацію, можливо, декриміналізацію якихось статей, але не про амністію.

Але Ваше запитання влучне. Треба вкрай швидко ухвалювати рішення. Інакше піде новий виток радикалізації. І ніхто не знає, що може стати причиною для цієї радикалізації. Тому нам треба бути дуже акуратними.

Інна Кузнецова: Але сьогодні знову буде таке, що нібито опозиція, оскільки голосування не буде, ніяких змін не буде, вийде на вулицю ні з чим. І це буде черговий програв опозиції.

Тарас Кутувий: Не треба жити у форматі перемов кожного дня. Такого не буває. Ми бачили, що сьогодні в залі регіоналів немає. Значить, сьогодні вони не були готові, і вони працюють у якомусь напрямку. Цей напрямок ми зрозуміли.

Сьогодні наші юристи зі фракції, ми як фракція працюємо, наші побратими з інших фракцій працюють. Я думаю, що буде якесь рішення. Якщо Ваше запитання про те, чи буде додатковий поштовх для того, щоб ці переговори відбувалися, я думаю, що він буде. Я думаю, він буде у тому числі в контексті вирішення питання з новим урядом. А що з новим урядом у нас?

Інна Кузнецова: А що з новим урядом? Дехто з позафракційних депутатів говорить про те, що на четвер Партія регіонів готує внесення питання про новий уряд. І вже називають навіть прізвища. Ніяких технократів там немає, опозиції там теж немає.

Може бути інший виток, якщо повернемося до кандидатур одіозних, які перебувають в адміністрації президента

Тарас Кутувий: Це і може бути інший виток. Тому що, якщо в певний момент відставка Азарова трошки зняла напругу у суспільстві, то якщо зараз ми повернемося до тих варіантів, які цю напругу знову будуть піднімати, а саме повернемося до кандидатур одіозних, які називаються сьогодні, які сьогодні перебувають в адміністрації президента, то, звичайно, народ України і активний народ України, який сьогодні на Майдані, я думаю, дуже категорично на це відреагує.

І владі сьогодні треба бути дуже поміркованою і системно, злагоджено, гармонійно дивитися на цю ситуацію. Тому що я переживаю так само за той варіант, що може бути одне негативне рішення на фоні якогось позитивного. Як у нас дуже часто буває і буває взагалі в політиці. Зараз це не той варіант. Тому що якимись негативними рішеннями ми сьогодні нівелюємо той складний позитив, який ми можемо сьогодні досягти.

Інна Кузнецова: Пані Калетник, як Ви розцінюєте, що сьогодні відбувається сьогодні у Верховній Раді?

Наскільки я зрозуміла, жодних консультацій не відбувається. Опозиція запропонувала проголосувати акт за повернення до Конституції 2004 року. Наскільки готові до цього комуністи?

Оксана Калетник: По-перше, що сьогодні відбувається в Раді? Сьогодні перед тим, як Рибак оголосив перерву, було сказано: давайте все ж таки той діалог, який проводиться в закритих кулуарах з лідерами (після цього не тільки люди, але й фракції не розуміють, про що говорили, який був порядок цього обговорення, хто правий, а хто неправий), виносити в широку дискусію саме сюди. Не говорячи про те, що це дійсно велика купа людей, і ми тоді до ладу ніяк не прийдемо. Так ви так і не приходите.

Тому що, якщо сьогодні дійсно лідери, повертаючись з якимось рішенням, де вони приймали зважено ці рішення, до своїх фракцій, а фракції кажуть, що ні, ми за це голосувати не будемо, і знову лідери повертаються назад і кажуть, що ні, фракція не готова, то в мене питання: це лідери чи це просто кореспондентський пункт між тією залогою, де відбувається діалог, і людьми, які мають брати у цьому діалозі участь?

Сьогодні ми дійсно колотимося навколо дуже важливого для наших подальших шляхів (наших – я маю на увазі, що суспільства в цілому): у якій системі, в якій засіб прийняття рішень, на платформі яких цінностей ми будемо жити. І саме в цьому у нас не вистачає порозуміння, яким повинен бути діалог, щоб з цим визначитися. Тому що повернення до Конституції того чи іншого зразка – це питання досить вузьке. Якщо говорити про те, яким чином лікувати сьогоднішню проблематику.

Обурення людей чому сталося? Тому що ми тільки говоримо, що народ є джерелом влади. Але це джерело не відчуває, що воно таке є по своїй суті. Тобто кожен має якусь свою думку, кожен має якийсь своє розуміння, яким чином працювала...

Інна Кузнецова: Яка в даному випадку думка і точка зору фракції КПУ?

Оксана Калетник: Якщо дійсно аналізувати всі ті проблеми, які сьогодні крок до кроку склалися, і є таким серйозним вибухом у суспільстві, то треба говорити про зміну конституційного ладу. Тобто повинне бути і наше відчуття, і це відчуття дає суспільство, що перерозподілені повноваження. І ми маємо бути парламентсько-президентською республікою.

Але яким чином ми будемо ухвалювати рішення? Якщо знову ж приймаючи до уваги, що в 2010 році ми віддали повноваження кудись більше і підписали це одним розчерком пера однією інституцією, а сьогодні ми хочемо іншою інституцією в такий же засіб зробити це, то це наступати на одні і ті ж самі граблі.

Тому в Конституції є 13 розділ, котрий чітко визначає, яким чином ми маємо робити зміни до Конституції. Це повинен бути діалог. Причому діалог не за зачиненими дверима, а сьогодні має, наприклад, користуючись тією системою, яка закладена в Конституції розділом 13, кожний депутат, який є відповідальною особою, якого дійсно вибрали люди, йти спілкуватися з тими людьми, збирати думки, вносити 150 голосів, вести діалог, відстоювати свою позицію.

Інна Кузнецова: Але при цьому, Ви знаєте, є люди, які не зацікавлені в тому, аби змінювати Конституцію. І буде робитися все для того, щоб цього діалогу не було.

Оксана Калетник: Якщо буде діалог, то ми побачимо мотиви всіх. Тому сьогодні повинні підтримати ті, хто за цей діалог. Я не знаю, як без діалогу можна будувати демократичну країну, якщо ми хочемо її будувати. Якщо ми про це тільки говоримо, але йдеться знову ж про авторитарний режим тільки з різними прапорцями, то давайте просто визначимося, що це так.

Інна Кузнецова: Як, на Вашу думку, розвиватимуться події у найближчі два дні?

Опозиція і чинна влада будуть у протистоянні. Це буде збуджувати суспільство. Доки ми не станемо перед обличчям великої кризи, розум у голову не вернеться

Оксана Калетник: Думаю, що сторони, які сьогодні виборюють владу, а це є явно опозиція і чинна влада, будуть у протистоянні. Це буде збуджувати суспільство далі. У ньому будуть виявлятися різні емоції. І доки ці всі емоції нагору не вийдуть, доки ми не станемо дійсно перед обличчям великої кризи, я думаю, що розум в голову не вернеться.

Інна Кузнецова: Чи можна говорити про те, що вже у четвер буде проголосований новий склад уряду?

Оксана Калетник: Не знаю. У мене немає такого відчуття.